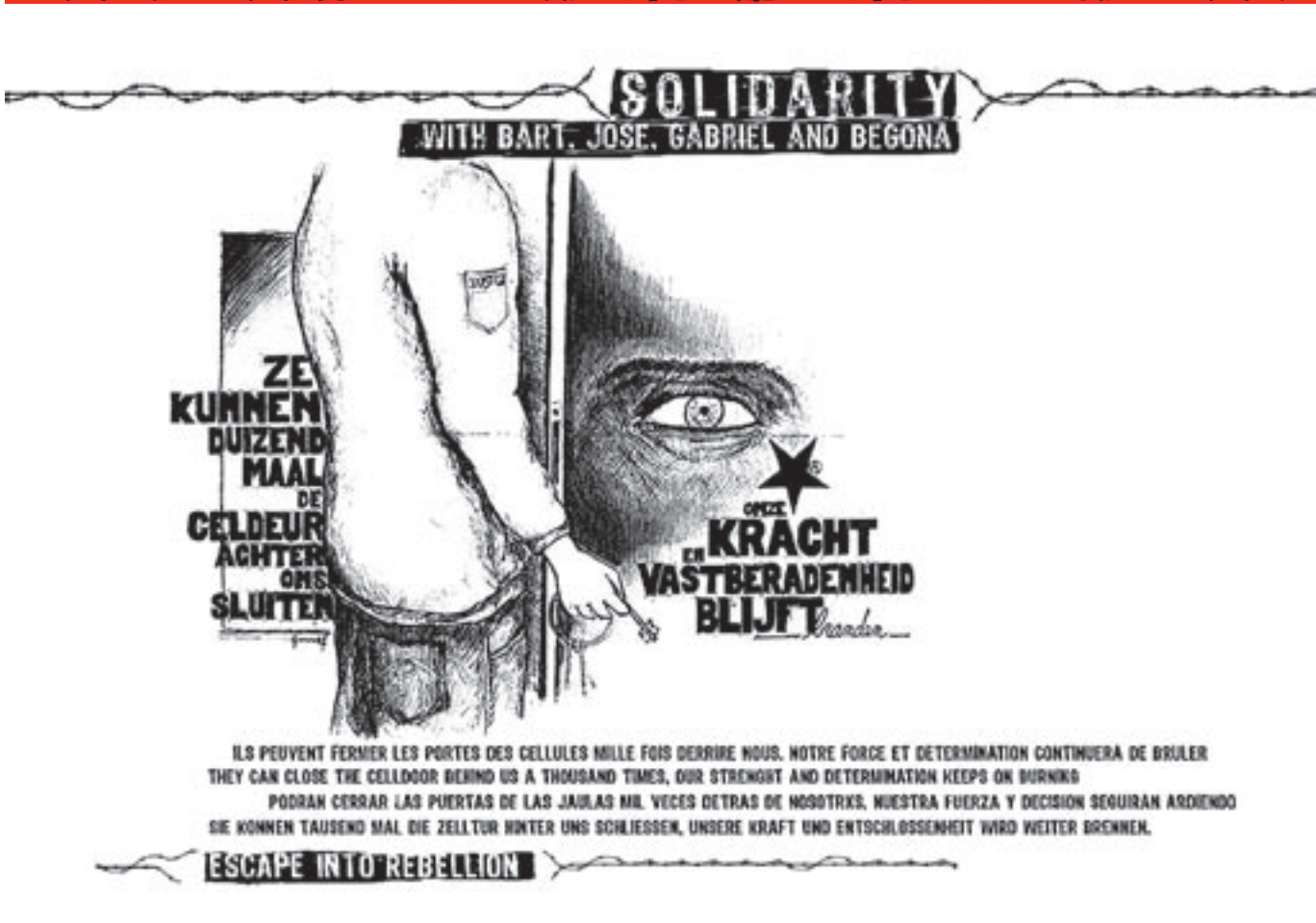

NUMMER 195
april 2005

- p. 5 Wij zijn kameraden**
Solidariteit met vluchtelingen
- p. 6 De weigering van wapens**
Bomspotting & hedendaags antimilitarisme
- p. 9 De creatieve klasse en de kennismaatschappij**

En verder:
Kraken in Hasselt; Het Belang van de Pen; Geschiedenis van het anarchisme (naar Albert Meltzer) - deel 3; ...

Rubrieken:
Anarchist Black Cross; kNarrig; Vegan Deli-corner; 1000 Bommen & Granaten; Column; aNargenda...

Verzet gebroken, recht gesproken?

Aanvang van het proces tegen de Vier van Aken

Op 23 maart ging het proces tegen de Belgische anarchist Bart De Geeter, de Spaanse anarchist José Fernandez Delgado, Gabriël Pombo Da Silva en zijn zus Begona Pombo Da Silva voor het gerecht van Aachen van start. Nadat zij op een tankstation, bij een routinecontrole, middels gijzelneming en vlucht probeerden te ontkomen, werden alle vier op 28/06/2005 gearresteerd in Aachen.

Wie niet opgevoed is met de dogma's, taboes en rituelen van het katholicisme en voor het eerst een kerk betreedt, voelt zich overvallen door een onbegrijpelijke wereld. Zij verdwaalt in een doolhof van wereldvreemde symboliek; voelt zich aangestaard door de vele heiligenbeelden; beroofd door de ongebruikte rijkdom van gouden barokkrullen en relikwieën; behekt door de toverspreuken van de priester van dienst...

Wanneer we als anarchisten binnenstappen in de wereld van het recht voelen we ons net zo. We worden binnengeleid in een werkelijkheid die de onze niet is; waar men een taal spreekt waarin we ons niet kunnen uitdrukken; waar voorschriften gelden die ons als ketenen worden opgelegd en hogepriesters de onredelijkheid in redelijke zinsneden gegoten hebben...

De ochtend van 23 maart verzamelen een vijftigtal anarchisten zich voor de rechtbank van Aachen. Hoewel het proces tegen hun kameraden pas twee uur later begint, stellen ze zich voor de rechtbank op met een spandoek dat solidariteit afkondigt met alle gevangenen in verzet. Ze willen de beschuldigen van bij het binnenrijden in de rechtbank duidelijk maken dat zij niet de enigen zijn die terecht staan; dat de banvloek van justitie niet enkel over hen zal uitgesproken worden. De prille lentezon prikkelt hun gemoederen. De sfeer kan niet gebroken worden door het met machinegeweren gewapende gespuis dat hun solidariteitsbetuigingen wil verstommen.

Wanneer de drie gevangen anarchisten worden binnengereden in kogelvrije en geblindeerde mercedessen wordt er spontaan geapplaudisseerd. Wellicht hebben de beschuldigen het handgeklap gehoord, hoewel ze een doodskap over het hoofd getrokken hadden en nauwelijks tijd hadden om te bekomen van de helse rit

door het centrum van Aachen (gemiddelde snelheid: 180 km/u). Ook voor de toeschouwers van het proces zijn de hoogste veiligheidsmaatregelen afgekondigd: dubbele metaaldetector, dubbele en grondige lichaamsfouille, kopiëren van identiteitskaarten, een plaatsje in de aftiteling van de politieverfilming van dit spektakelstuk... Wij staan allemaal te boek als terroristen.

Ook na het betreden van de rechtszaal en de lachwekkend serieuze sfeer die daar heerst, blijft de stemming uitgelaten. Alle beschikbare plaatsen (de andere plaatsen worden bezet door stillen, waaronder ook minstens één Belgische spion op studiereis) worden bezet door een kleurrijk gezelschap van 'medeplichtigen'. De zenuwen razen door hun lichamen in afwachting van het aantreden van de beschuldigen. Bij hun intrade wordt het refrein van 'a las barricadas' uit volle borst ingezet, waarop een luid joelen volgt. Een minderheid van de aanwezigen aanhoort verbaasd de 'Viva l'anarquia's' door de rechtbank weergalmen. De rechter laat begaan... Wanneer de gewone rechtsgang dan toch de overhand neemt, worden de lekenrechters beëdigd en worden de personalia van de beklaagden opgevraagd. Rechter Nohl: "Nationaliteit?" Gabriël: "Geen" Rechter Nohl: "Beroep?" Gabriël: (glimlachend) "Filosofiestudent." Vervolgens leest openbaar aanklager Geimer de inbeschuldigingstelling voor (zie: www.escapeintorebellion.info). De eerste procesdag wordt beëindigd met de melding van de afwezigheid van diverse getuigen en de vraag van de advocaten de onnodige voetboeien voor Gabriël en José achterwege te laten.

De tweede procesdag verloopt min of meer gelijkaardig. De beschuldigen worden wederom enthousiast begroet door de vele sympathisanten. Deze keer geen gezang, maar een staande [p.2](#)

DE NAR IS STEEDS OP ZOEK NAAR: financiële steun; mensen die willen helpen met verspreiding; inhoudelijke bijdragen aan de strijd; plaatsen waar we onze strijd (het hoe en wat van De Nar) kunnen komen toelichten; mensen of organisaties die een benefiet voor De Nar willen doen; verdeelpunten en mensen die willen meehelpen met de verdeling (o.m. afhaling van gedrukte Narren)

Hallo, ik ben een schrijversterscol-
lectief, maar sta reeds langer met
beide voeten middenin het strijdge-
woel. Mijn naam is De Nar en mijn
motto is “geen god, geen heerser”. Ik
laat mij, qua stijl en vorm, niet inper-
ken door de grenzen van de burgerlijke
media. Nog minder moet ik weten van
de vele grenzen die de architecten van
‘onze’ kapitalistische, patriarchale sa-
menleving uitzetten om ons binnen de
lijntjes te laten lopen. Nationalisten,
seksisten en dierenbeulen zullen in mij,
alleen een vijand kunnen vinden. Weg
ook met de grenzen van het fatsoen, als
het gaat om Pims blazen!

Ach, noem mij maar gerust een anti-
kapitalist of een antifascist. Zelf noem
ik me liefst een anarchist. Voor grond
en vrijheid wil ik strijden, mij van het
dagelijkse juk bevrijden. Absoluut is
dan ook mijn drang om tot duidelijke
analyses te komen. De vaagheid heerst
alom, het denken staat krom. een duide-
lijke taal ten dienste van een duidelijke
strijd! Samen strijden, samen dromen,
samen klappen krijgen. Samen schrij-
ven, tot we ze samen van hun sokkel
verdrijven. Mijn schrijfsels zijn dan
ook niet meer dan een megafoon voor
de kreten van de slachtoffersters van de
postideologische ratatouille die ons da-
gelijks de strot wordt ingeduwd.

Met jouw steun ga ik op regelmatige
basis op zoek naar de betekenis van in-
dividuele en collectieve vrijheid, eco-
nomische en politieke gelijkheid, en
internationalistische solidariteit.

Dat uw bijdrage in deze zoektocht
meer dan welkom is, lijkt me vanzelf-
sprekend. Dit alles in blijheid, tot het
me teveel wordt. Neen, elke arrogante
zak geef ik een koekje van eigen deeg
en de doorwinterde stalinist en fascist
geef ik met één pennentrek de doods-
steek. Maar wees gerust, tegenover het
wapengeknetter van de heersers ‘onzer’
wereld neemt mijn geschreven geweld
vaak prozaïsche vormen aan.

Oh, ik weet dat u mij weinig geloof-
waardigheid gunt, een eeuw van socia-
listisch verraad en stalinistische perva-
siteiten laten duidelijk diepe wonden
na. Maar ik weiger te kiezen tussen het
zelfvoldane nihilisme, de apathie en
het zogenaamde reformisme. Groen,
geel of rood, het kapitaal omhelst ze al-
lemaal! Laat u dus toch maar eens gaan
en neem me vast, lees me, verorber me;
en ge zult zien: nog nooit heeft een on-
afhankelijke gazet zoveel verzet!

Revolutionaire groetjes,
Het schrijversterscollectief De Nar.

< p.1 ovatie. José’s ogen bliksemen naar de pro-
cureur. Terwijl hij de aanklager aanwijst, roept
hij ‘Nunca mas tortura! Libertad por todos! Viva
l’anarquia!’ (Nooit meer folter! Vrijheid voor
allen! Leve de anarchie!). Gabriël bedankt de
aanwezige sympathisanten voor de opgebrachte
moed. Vooraleer de rechtsgang aanvangt, kla-
gen de advocaten van Gabriël nogmaals zijn
vervoersomstandigheden en het filmen van de
toeschouwers en het kopiëren van hun identi-
teitskaarten aan. Vervolgens worden drie politiegetuigen ge-
hoord. Na hoofdcommissaris Kessler, volgen
nog twee politieagenten. De eerste van deze
twee voerde samen met een collega de routi-
necontrole uit aan het tankstation. Na een min
of meer samenhangende verklaring (waarin hij
niettemin de schoten aan het tankstation ‘ver-
gat’ te vermelden!), wordt hem het vuur aan
de schenen gelegd door zowat alle advocaten
van de verdediging. Na enkele gerichte vragen
brengt het stilzwijgen, het stotteren en de onze-
kerheid van de getuige de procureur duidelijk
in verlegenheid. Ondanks zijn vergeefse tussen-

komsten zetten de advocaten hun ondervraging
verder. Toen de getuige verklaarde dat hij na de
gebeurtenissen de feiten samen met zijn col-
lega gereconstrueerd had op een allesbehalve
‘katholieke’ manier (hij kon niet specificeren op
welke manier, maar besprak tijdens het opma-
ken van het verslag de gebeurtenissen met an-
dere collega’s die toevallig in dezelfde ruimte
aanwezig waren), zakte de getuige helemaal in
de grond van schaamte. Zijn collega gaf een al
bij al gelijkaardige verklaring, maar haalde de
beschuldigten op een nogal stuntelige manier
door elkaar. De tweede, lang uitgelopen proces-
dag (van 9u ‘s ochtends tot 16u30) wordt afge-
sloten met de vertoning van de beelden aan het
tankstation, die vooral erg vaag waren, temeer
daar de agenten de beschuldigten niet konden
onderscheiden op het beeldmateriaal.

In de chaos van het plotse onderbreken van de
procesdag worden op alle mogelijke manieren
boodschappen overgebracht aan de beschuldig-
den en wordt er afscheid van hen genomen (tot
woensdag...). Zij die aanwezig waren op die

eerste procesdagen maken zich geen illusies.
Ze worden, net als de beschuldigten, niet ge-
hoord in de rechtbank. Daarbuiten misschien?
Ze worden niet gehoord omdat ze een andere
taal spreken dan het justitiële gezelschap. Ze
spreken in termen van kwaliteit, ze spreken in
termen van achtergrond, levensgeschiedenis
en sociale kritiek; niet in termen van kwanti-
teit, reconstructies en geïsoleerde feiten... Ze
weten dat er in de rechtbank geen overwinning
geboekt zal worden, ook niet in het geval van
een vrijspraak. Het vonnis dat een rechter velt,
is altijd dubbel. Klap! De rechtbank overwint
alle partijen. Klap! De ene partij is schuldig, de
andere onschuldig. Het gerechtelijke apparaat
komt altijd ongeschonden en triomfantelijk uit
de rechtsgang te voorschijn. De schaamte die de
advocaten van de verdediging op het aangezicht
van de politiegetuige tekenden, betekent geen
overwinning. De kreet die José uitsloeg en die
zo onvatbaar was voor de rechtslogica was dat
des te meer. Die klonk als een VLOEK door een
kerkgewelf.

Uittreksel uit: ‘Redebijdrage bij de gebeurtenissen in Aachen van juni 2004.’

‘Ik verklaar me op een actieve manier solidair met de vier, omdat het
opsluiten van mensen tussen vier muren onmenselijk is. Omdat de op-
sluiting geen oplossing biedt voor gelijk welk probleem. Omdat de op-
sluiting mensen kapot maakt en dat altijd zal blijven doen. Ik vraag me
af waarom de omgang met de repressie en de gevangenis zo ver van
ons bed staat; zelfs een taboe is. Bevinden al te veel mensen zich aan
de veilige kant van een ‘hobby-activisme’; blind voor de pijnlijke re-
aliteit die zich buiten hun gezichtsveld bevindt? Of blijft het allemaal
te vaag zolang men er niet persoonlijk door getroffen wordt? Heeft de
verdringing de bovenhand omwille van de angst en de onzekerheid
die men heeft ten aanzien van repressie? Of vindt ze haar oorsprong
in het bewustzijn dat de repressie ook ons morgen kan treffen? Ik denk
dat een politiek leven zonder repressie en gevangenis onbestaande is
en dat het belangrijk is zich daarvan bewust te zijn. Om nog maar te
zwijgen van de ‘sociale repressie’. Natuurlijk zijn vooral persoonlijke
ervaringen doorslaggevend. Maar het rechtstreekse contact met de re-
aliteit van de gevangenis en de repressie (helemaal niet zo ver van huis
als je zou denken) is eveneens een persoonlijke ervaring. De angst treft
mij altijd opnieuw; ze slaat me neer. Maar toch mag ik ze niet verzwij-
gen. Anders zou ik er niet uit kunnen leren. De openheid en het praten
over deze zaken kan mensen veel kracht geven. En het bewustzijn van
de realiteit van de gevangenis vormt de basis voor een solidariteit die
gevangenen uit hun isolement kan bevrijden.

Ik verklaar me op een actieve manier solidair met de vier, omdat ik
niemand het recht op zelfverdediging wil ontzeggen. Omdat ik nie-

mands persoon en niemands daden wil veroordelen, zonder de on-
staansgeschiedenis ervan te kennen. FIES in de Spaanse gevangenissen
betekent isolatie, foltering, een gewisse dood. Ik, die nog nooit een
gevangenis van binnenuit beleefd heb, kan het me vanuit deze gemak-
kelijke positie niet veroorloven een vluchtpoging te veroordelen, die
een terugkeer naar deze ellende had kunnen verhinderen.

Ik verklaar me op een actieve manier solidair met de vier, omdat ze
oprecht strijden tegen ongerechtigheid, voor verandering, voor het
leven en voor hun eigen leven, voor hun zelfbeschikking aan beide
kanten van de gevangensmuren. Deze solidariteit en deze gedeelde
strijd staat los van het feit of ze al dan niet gewapend waren of dat in
de toekomst zullen zijn. Ik zoek de verbondenheid als aanknopings-
punt en de verscheidenheid als basis voor de omgang met anderen.
Slechts op die voorwaarde kan beweging ontstaan en deze beweging
maakt ontwikkelingen mogelijk en laat ruimte voor zowel individuele
als collectieve groeiprocessen. Jezelf in vraag stellen; kritiek kunnen
aanvaarden; de vergankelijkheid aanvoelen; het heden in het gelaat
zien; je eigen omgeving en jezelf, je eigen theorie aan de praktijk toet-
sen en omgekeerd; jezelf telkens weer positioneren tegenover de wer-
kelijkheid. Deze beweging vormt voor mij het leeuwendeel van wat
men gewoonlijk anarchisme noemt. Uit het uitwisselen van ervaringen
komt veel meer kracht voort dan uit stilzwijgen.

Voor de meest recente ontwikkelingen in Aachen, consulteer [www.escapeintorebel-
lion.info](http://www.escapeintorebellion.info)

*Je kunt De Nar niet alleen lezen, je kan haar ook uitnodigen om in levende lijve
plaats te nemen op de kanapee.*

Wil je een gezellige babbel organiseren over De Nar en haar strijd, wil je dieper ingaan op
een bepaald onderwerp dat ons nauw aan het hart ligt, wil je ons eens confronteren met
de kreten van achter een vergeten muur, had je graag een info-avond of workshop georgani-
seerd over verzet en repressie (door btw, zie De Nar 186/187 p.9), AMP eens om een ongezo-
uten mening gevraagd,...? Geef ons een seintje en wij regelen graag de rest.

-- het schrijversterscollectief.

Vieze vlek op prestigeproject?

Kraken in Hasselt

De provinciehoofdplaats van Limburg is niet bepaald een metropool, maar grootse plannen worden er wel gesmeed. Historisch gezien is Hasselt nooit echt van betekenis geweest, aangezien Limburg tot het Prinsbisdom Luik behoorde en de stad Luik dan ook als economisch, religieus en cultureel centrum werd beschouwd. Dit betekent dat Hasselt niet kan uitpakken met belangrijke historische gebouwen en niet kan stoelen op een rijk cultureel verleden. Als we niet op het verleden kunnen terugvallen, dan maar investeren in de toekomst moet de redenering hier zijn. Dus “investeren in strategische projecten die Hasselt attractief en welvarend moeten maken, ook en vooral voor zijn inwoners.”

Deze economische schotel wordt ons toch diets te gretig geserveerd in de Hoofdstad van de smaak. Eén ding krijgen we vooral niet doorgeslikt; namelijk het aloude idee dat economische welvarendheid in de regel iedereen ten goede komt.

De nieuwe projecten moeten ervoor zorgen dat de voorheen verpauperde gebieden (lees: volksbuurten) worden opgewaardeerd. Prijzen zullen stijgen en ervoor zorgen dat de minder gegoede mensen uit de stad worden verdreven en vervangen door kapitaalkrachtig consumentenvee. Ook het argument dat de vernieuwingen al 900 jobs hebben gecreëerd is een wansmakelijke grap. De voorbije 2 jaar sneuvelden meer dan 11.000 jobs in Limburg. De economische verschuiving van een maatschappij van productie naar een kennismaatschappij heeft tot gevolg dat enkel hogeschoolden nog een plaats op de arbeidsmarkt vinden. Frappant is dat dit kapitalistisch denken aangehangen wordt door socialisten als Stevaert en co. (Deze godfather van de (s)linkse gedachte verklaarde ooit in de media dat kraken in Hasselt nooit waar zal zijn).

Puur uit provocatie en als reactie op de mondiale neo-liberale nijptang, waaraan ook Hasselt niet ontsnapt, kraakten wij 1 jaar geleden het voormalig medisch centrum van de NMBS aan het station, pal naast het gloednieuwe, decadente Vlaams Huis. Geef toe, 10 bloembakken op een rij van elk 10.000 euro...

Rond de kleine ring werden wat boompjes geplant en een promenade aangelegd. Sindsdien spreekt men van de Groene boulevard. Pal in het centrum werd het Nipponcenter neergepoot met op het gelijkvloers winkels en erboven de twintowers van Hasselt. We wachten nog altijd op de vliegtuigen. De stationsomgeving wordt nu onder handen genomen en als kers op de taart staat ons het megaproject de Blauwe boulevard te wachten; vertaald als een uitbreiding van de jachthaven geflankeerd door een promenade met winkels, horeca en appartementen. Critici worden gesust met het argument dat 15% van de woongelegenheden aldaar sociale woningen zullen zijn. Misschien iets voor u of mij? Toch niet, want sociale woning moet gelezen worden als stockageruimte voor potentiële consumenten. Daarbij komt dat er geen nood is aan nieuwe handelsruimtes aangezien jarenlang zulke ruimtes leegstonden in het Nipponcenter. Ondertussen is daar een oplossing voor gevonden. De meeste kleine winkelruimtes werden omgetoverd tot megawinkels (G.B., H&M, Media Market).

Het is dus duidelijk dat er behoeften worden gecreëerd en dat behoeftigen in de (vanzelfsprekende) kou blijven staan.

Op 1 jaar tijd is het ons gelukt om vanuit het niets goed draaiende activiteiten op te zetten. Omdat wij zeer veel mensen bereiken is het dui-

delijk dat ons opzet geen slag in de lucht is. Zo gaan wij tweemaal per week voedseloverschotten ophalen bij de marktkramers waarmee we elke woensdag een volxkeuken organiseren. Het principe van de volxkeuken is dat gezonde voeding (groenten, fruit, brood,...) gered wordt van de afvalberg (voedseloverschot/overproductie) en als warme veganistische maaltijd tegen een vrije bijdrage (ieder geeft naar eigen vermogen) aangeboden wordt.

Op die manier voorzien we wekelijks 60 tot 70 mensen van eten. Wat niet verwerkt wordt, kan door andere behoeftigen gratis worden afgehaald in onze “vrije markt”. Tijdens de volxkeuken is onze ruil-en weggeefwinkel geopend. Hier kunnen mensen gratis truien, T-shirts, broeken, jassen, kinderspeelgoed,... uitkiezen en mee naar huis nemen. Dit alternatief kadert binnen ons ongenoegen over een maatschappij waar basisbehoeften als kleding verworpen tot overdreven consumptiegoederen.

Verder voorzien wij mensen die buiten de reguliere opvang vallen van tijdelijke opvang. Daarvoor hebben wij een logeerkamer met stapelbedden geïnstalleerd. Op de benedenverdieping zijn zaaltjes in orde gemaakt waar allerlei culturele activiteiten plaatsvinden zoals optredens, expo, kindertheater en het recente Kunstfestival.

Aangezien ons kraakpand moet plaatsmaken voor ongeïnspireerd beton en een veeg groen, waren we genoodzaakt om een andere geschikte locatie te zoeken. Zo’n locatie was het leegstaande clarissenklooster op de groene boulevard. Een groot gebouw met ideale ruimtes en helemaal ommuurd. Decennialang diende dit gebouw om christelijke waarden als naastenliefde en barmhartigheid te propageren.

Wij, anarchisten, libertairen of autonomen zijn ervan overtuigd dat het sociale onrecht met het menselijk lijden tot gevolg geen onvermijdelijk gevolg is van onverbidelijke natuurlijke of bovennatuurlijke wetten, maar integendeel zijn oorsprong vindt in sociale gegevens die afhankelijk zijn van de menselijke wil en door menselijke inspanningen verdreven kan worden. Zolang er een noodzaak voor armoede is (inherent aan het kapitalisme) vinden wij dat er geen recht op rijkdom is.

Daarom kiezen wij resoluut de kant van hen die uitgebuit en verdrukt worden. Deze houding resulteert in de directe actie. Het was niet onze bedoeling dit verlaten klooster te herschape*n* in een ruïne. Integendeel, dit gebouw bood de mogelijkheid om onze activiteiten voort te zetten en nieuwe alternatieven uit te diepen.

Dit was echter buiten de stad en de politie gerekend. Via contacten met de eigenaar (het bisdom Hasselt) vernamen wij dat de politie hen onder druk had gezet om ons te kunnen verwijderen. De politie sprak van inbraak, vernielingen, diefstal en drugs teneinde te kunnen optreden.

Dat optreden hebben we aan den lijve ondervonden. In ware Hollywood-stijl stormden ze het klooster binnen om ons als terroristen te arresteren. De berichten die daarop in de geschreven pers en op VTM verschenen, waren een slag in ons gezicht. Plots waren we drugsverslaafden die zich achter initiatieven als de volxkeuken verscholen. “Voor de armen of voor de drugs?” was de

kop in Het Nieuwsblad.

Nochtans heeft de stad zich een jaar lang heel tolerant opgesteld. Ook de politie, die nu haar ware aard weer had laten zien, heeft ons nooit een strobreed in de weg gelegd. Het is quasi bizar te noemen dat een aantal activiteiten (al dan niet met onze steun) nooit door de politie met ons in verband zijn gebracht, althans niet officieel.

Het moet dan ook gezegd dat de hardhandige ontzetting van het Clarissenklooster ons uitermate verrast heeft. De tolerante van het stadsbestuur en de politie moet gezocht worden in de overtuiging dat het kraakpand De 7 dwergen een kort leven beschoren was. In eerste instantie werd ons gezegd dat we 3 maanden konden blijven. Het is logisch dat in zo’n korte periode weinig tot geen structurele activiteiten kunnen worden opgebouwd. Maar 3 maanden werden een jaar. Begonnen activiteiten werden bestendigd en uitgediept en nieuwe op poten gezet.

Regelmatig komen mensen die verguisd zijn door een samenleving waar profijt het parool is, aan onze deur om te eten, of een bed of een warme kop koffie te krijgen. Het stadsbestuur ontkent de behoeften van mensen die niet kunnen aarden in de kilte van deze maatschappij. Zo moeten daklozen 6 euro per nacht ophoesten indien zij in het opvangtehuis willen slapen. Wij pleiten niet voor een verzorgingsstaat. Wij pleiten voor een waardig alternatief dat vorm krijgt in al onze activiteiten. Wij pleiten voor een samenleving waar elk individu de vrijheid heeft om zich naar eigen vermogen te ontwikkelen en niet gebonden is aan machtsstructuren.

Nu het stadsbestuur van Hasselt beseft dat ons kraakpand in de eerste plaats een gemeenplaats is van creativiteit in de breedste zin van het woord, zijn wij een bedreiging gaan vormen.

Onlangs hebben enkelen van ons een bungalow met aangrenzende grond gekraakt in Kiwiet (Hasselt). Bedoeling is om van hieruit in het stadscentrum acties te blijven voeren en te blijven uitkijken naar een nieuw kraakpand dat voldoet om onze activiteiten verder te kunnen zetten.

Kraken gaat door, ook in Hasselt!

-- de 7 dwergen

KNarrig

SCHOOLMUREN – Het Atheneum Madeleine Jacquemotte in Elsene heeft de afgelopen drie maanden maar liefst 125 leerlingen van school gestuurd. Het instituut school kan immers geen enkele échte verstoring van de hiërarchie en de orde verdragen. Leerlingenraden blijken trouwens meestal ook niet meer te zijn dan filters om het ongenoegen en de haat jegens de dagelijkse leerterreur te kanaliseren en ‘in goede banen te leiden’. Is het toeval dat de school op de instelling lijkt, de instelling op de woonblokken, de woonblokken op de gevangenissen?

GERECHTELIJKE COLLABORATIE – Vanaf 1962 heeft het Amerikaanse leger napalm (het beruchte Agent Orange) over Vietnam gespreoid. De bedrijven die dit goedge produceerden gesteund door het Pentagon, zijn door een rechter onschuldig verklaard aan oorlogsmisdaden. En de bedrijven die de nazi gaskamers hebben gebouwd zijn natuurlijk ook niet verantwoordelijk voor hun industriële vernietiging... Burn them down!

MINDER VAKBOND, MEER STRIID – Terwijl in België de vakbonden volledig meegaan in de logica van de managers en nu ook al pleiten voor langer werken en langere werkdagen, pikken de Franse werknemers dat niet. Meer dan een miljoen mensen legden daar 24u het werk neer voor het behoud van de 35-urige werkweek. Dat de bazen zelf maar langer werken en minder verdienen!

ANTIFA AXIE – Fascist De Winter gaat op z’n bek. Tijdens een studentendebat werd zijn auto aangevallen: de schade bedraagt niet alleen ruim 4000 pleuro, maar daarenboven werd de sociale vrede krachtig doorbroken. Meer van dat!

HACKERS ALLER LANDEN... – Blijkbaar heeft de informatietechnologie toch nog enig revolutionair nut: in Brazilië verliezen de banken meer geld door internetinbraken dan door gewapende bankovervallen. De Nar bereidt alvast een snelcursus hacken voor.

ANOREXIA – De desastreuze gevolgen van de reclame laten zich elke dag meer en meer voelen. Onlangs raakte bekend dat nu ook kinderen van acht jaar die aan anorexia (magerzucht) lijden geen uitzondering meer vormen. Het wordt tijd om de tolerantie rond de vernietigende impact van het patriarchale ‘schoonheids’-ideaal krachtig te doorbreken. Riots not diets!

VERZET GEKRAAKT – In het midden van de nacht werd een gezin met twee kinderen in de Provinciestraat betrappt toen ze wilden kraken. Omdat ze onder artikel 9.3 vallen, zijn ze niet onmiddellijk uitgewezen. Op het moment van het ter perse gaan, zitten ze nog steeds gevangen in Merksplas. Actieve solidariteit met allen die zich niet meer laten doen door de sociale ‘hulp’-verlening!

GEEN TOEVAL – Onze militaire elitetroepen worden ter hulp geroepen om de elektronische identiteitskaart (dat snuffe waarmee ze ons nog beter zullen kunnen volgen en controleren) te verspreiden. Kan het ons verbazen dat elk vezeltje van het staatsapparaat wordt ingezet om ons die controlekaarten zo snel mogelijk door de strot te rammen?

De Nar

FLIKKEN IN ACTIE – In Antwerpen begint de repressie tegen mensen zonder papieren gevoelig toe te nemen. Nu het Stadsplan Veilig wat in de problemen zit door de commotie errond en de weigering van welzijnsorganisaties om eraan mee te werken, worden andere politie-acties dan maar gebruikt om op geïlegaliseerde mensen te jagen. Zo werden onder het mom van een ‘actie tegen inbrekers’ alle invalswegen afgezet en bevolkten meer dan 40 flikken en klootzakken van de Dienst Vreemdelingenzaken het Centraal Station. De resultaten mochten er zijn: 23 mensen onmiddellijk gedeporteerd, 78 in een asielcentrum geplaatst en 8 hebben een bevel tot het verlaten van het grondgebied gekregen. Enkele anarchistenes hadden postgevat op de perron om de mensen tijdig te waarschuwen. En ook de ticketcontroles op de tram krijgen een heel ander karakter. Zo wordt het Metrostation Handel in de wijk Seefhoek hermetisch afgesloten en volgepompt met flikken en de Dienst Vreemdelingenzaken. Tenminste drie mensen werden gehandboeid afgevoerd. Ook het aantal gevallen van vluchtelingen die thuis opgepakt en vervolgens gedeporteerd worden, is zwaar aan het stijgen. De tijd van mensen verstoppen -zoals in WOII- is terug van weg-geweest.

SOLIDARITEIT MET GEVANGENES – Tijdens de samenkomst tegen gevangenen en repressie in Gent op 18 maart werd het Spaanse consulaat besmeurd met verf bommen. Achteraf probeerden een aantal flikken de dadersters op te pakken, wat schromelijk mislukte. Na enkele kleine confrontaties werd uiteindelijk toch nog één iemand gearresteerd, die anderhalf uur later werd vrijgelaten. Solidariteit met alle gevangenen in strijd!

Het belang van de pen

Voor veel mensen is anarchisme een doe-ding. Deze mensen onderscheiden het anarchistische streven terecht van andere politieke ideeën door de directheid waarmee het wordt uitgevoerd. Nochtans heeft het anarchisme ook een enorme aantrekkingskracht op mensen die zich veel vragen stellen bij de manier waarop onze maatschappij draait en daar graag over nadenken en discussiëren. Op het eerste zicht zijn dit twee kanten van het anarchisme die niet altijd overeenkomen en soms zelfs botsen.

Mensen die bij elk woord dat ze niet kennen blokkeren, mensen die slechts achter hun boeken en schrijftafel zitten en verbaasd staan te kijken als er iemand hun ideeën eens in de praktijk brengt: het contrast is soms groot. Natuurlijk kunnen we intellectualisten missen als de pest, een idee kan slechts een goed idee zijn als het ontwikkeld wordt uit de praktijk. Dat betekent echter niet dat al wat ‘intellectueel’ is, per definitie uit den boze is. Zonder perspectief, zonder uitgediepte ideeën loopt een strijd verloren. Een effectief anarchisme is een wisselwerking tussen theorie en praktijk: uit het één volgt uit het andere, en geen van de twee kan zonder elkaar. En het is net daar waar vaak het schoentje wringt: er zijn veel enthousiaste mensen die in contact komen met de anarchistische beweging, maar op een gegeven moment komen ze vast te zitten: de onderdrukkende mechanismen en heel het vervloekte systeem is zo complex dat mensen niet meer weten waar te beginnen om er tegen te vechten. Niemand heeft ooit gezegd dat het simpel zou zijn natuurlijk. Toch kan het uitwisselen van ideeën met anderen terug helderheid brengen; een nieuwe manier van de dingen te zien brengt vaak de nodige inspiratie om er samen weer voluit voor te gaan.

Talent: een anarchistisch begrip?

Er zijn echter veel drempels die er voor zorgen dat mensen er voor terugschrikken om zich ook intellectueel te ontwikkelen. Eén van de voornaamste is dat mensen het lezen van ‘moeilijke’ boeken, het schrijven van teksten en het deelnemen aan discussies beschouwen als iets waar ze geen ‘talent’ voor hebben, iets dat ze liever aan anderen overlaten. De vraag dringt zich op in welke mate zulke ‘talenten’ wel bepaald zijn door mensen hun achtergrond: het onderwijs dat ze genoten hebben, de financiële situatie van hun ouders, de mate waarin hun omgeving bezig is geweest met deze dingen en hen stimuleren heeft gegeven om zichzelf te ontwikkelen. Waarschijnlijk

heeft de universitair een voorsprong op zij/hij die maar tot 14 jaar naar school is gegaan. Maar die voorsprong valt makkelijk in te halen voor iedereen die er zich van bewust is dat het vaak slechts een kwestie van wilskracht en vooral durf is en dat uiteindelijk iedereen zichzelf naar en boven het niveau van een universitair kan stuwen, er lopen genoeg voorbeelden van rond. Emancipatie heet dat, een essentieel onderdeel van de ruime linkse beweging die veel anarchistenes in België blijkbaar vergeten zijn. Het kan ook anders: tijdens de Spaanse burgeroorlog waren bibliotheken één van de belangrijkste plaatsen, de zwarte beweging in Amerika had als één van de voornaamste strijdpunten een degelijk onderwijs voor zwarten, de grootste activiteit van de feministische beweging is altijd het verspreiden van kennis geweest (in het geval van de universitaire vrouwenstudies heeft een overdreven academische instelling in sommige gevallen zelfs tot regelrecht intellectualisme geleid).

De universiteit van het leven.

Wil dit zeggen dat iedereen naar de universiteit moet hollen? Moeten we geen vraagtekens meer zetten bij de maatschappelijke rol van het (hoger) onderwijs? Brengt het gebruik van moeilijke woorden automatisch waarheid met zich mee? Driewerf neen! Alle scholen zijn er op gericht de mensen te ‘vormen’, ipv ze de mogelijkheid geven zichzelf te vormen. De universiteiten zijn de kenniscentra waar de leiders van onze wereld gevormd worden en hebben als voornaamste rol het beperken van de toegang tot die kennis voor de happy few. Mensen die op een universiteit belanden moeten beseffen dat ze zich in het hol van de leeuw bevinden, waar alle krachten er op gericht zijn je te conformeren aan de rol van elite die de maatschappij stuurt. Men leert je er een academische taal die er voor zorgt dat andere mensen je niet meer begrijpen en je het gevoel geven boven diezelfde andere mensen te staan. Zelfs het ‘kritisch bewustzijn’ dat er wordt aangeleerd beweegt zich slechts binnen de vooropgestelde kaders van dit systeem, waarbij ‘participatie’ en ‘inspraak’ centraal staan, maar uitspraak (van je werkelijke verlangens) absoluut verboden is. Een anarchistische student kan maar één doel hebben: de vernietiging van alle onderwijsinstellingen en de opening van de kennis naar alle mensen. Zij die in de gelukkige positie zitten waar ze toegang tot de ‘hogere’ kennis van de academische wereld hebben, kunnen daar goed gebruik van maken door deze kennis te richten tegen de universiteit zelf en het systeem waarin het tot stand gekomen is. Er zijn echter dingen die je niet op een stoel in een onderwijsinstelling kan leren. Het leven zelf kan je school zijn. De ervaring die je uit de praktijk van de strijd haalt kan je uit geen enkel boek leren. Het uitwisselen van ideeën met mensen van allerlei slag brengt je duizend keer zoveel bij als het lezen van een ganse bibliotheek. Intelligentie en intelligentie kunnen twee verschillende dingen zijn. Hetgeen men op onze scholen aanleert is maar één van de verschillende vormen van ‘intelligentie’, op geen enkele manier superieur aan dingen die je elders, op een andere manier kan leren. Het kan echt

geen kwaad om eens te vragen wat een woord dat je niet verstaat betekent in een discussie met iemand die meer weet dan jij. Iedereen leert immers nog elke dag bij, en leergierigheid is één van de mooiste dingen in de wereld. Waar en hoe je dingen leert is daarbij van geen enkel belang.

Schrijf eens een boek!

Het allermoeilijkste is het nog om de ‘klik’ te maken tot het schrijven van een tekst. Men heeft je wijsgemaakt dat schrijven iets is voor ‘schrijvers’, zo van die intellectuele types die een ganse nacht achter een schrijftafel doorbrengen om hun geniale gedachten op papier te zetten. Niets is echter minder waar! Iedereen kan schrijven. Het zou nonsens zijn om te stellen dat er totaal geen oefening nodig is om een tekst te schrijven die vrij is van spellingsfouten of foute grammaticale constructies, maar dat leer je slechts door het te doen. De letters, woorden en zinnen zijn echter slechts een middel. Waar het uiteindelijk om gaat is de inhoud. Er heerst in deze hiërarchische wereld een gigantische verspilling van denkkraft: er lopen miljoenen mensen rond, elk met hun eigen, unieke ideeën, die nooit tot bij andere mensen komen om de simpele reden dat mensen te bang zijn om deze ideeën op papier te zetten. Het valt niet te onderschatten hoe bevrijdend het kan zijn om je gedachten te ordenen, neer te schrijven en kenbaar te maken aan de wereld.

De Nar zoekt: schrijversters

Je had je waarschijnlijk al gevraagd waarom er hier een gans artikel staat over het belang van de ‘intellectuele’ kant van het anarchisme. Vergis je niet: het gaat hier om puur eigenbelang. Naast financiële steun die broodnodig is om dit blad gratis te blijven verspreiden, vervoer om de Narren op zoveel mogelijk plaatsen te krijgen, is er nog iets heel essentieel dat De Nar nodig heeft: een beweging die schrijft! Liefst natuurlijk voor/met ons, maar even goed in andere bladen. Ons enige criterium is de inhoud. De wekelijkse narvergaderingen zijn open en iedereen is welkom om over een ingediende tekst te komen discussiëren. Aarzel dus niet en zet je achter je (digitale) schrijftafel! Wij kunnen amper wachten...

-- Roos&Zwart

Artikels, interviews, teksten, vegan receptjes, 1000 bommen&granaten-tips, enz kan je opsturen naar info@denar.be; of per post: Patriottenstraat 27, 2600 Berchem.

Op het net: “Rethinking University” : www.nextgeneration.net/groups/rethinkinguniversity/

Instellingen die mensen zonder papieren opjagen of betrokken zijn bij het walgelijke asielbeleid:

Kantoren Dienst Vreemdelingenzaken: North Gate II, Koning Albert II laan 8, 1000 Brussel; World Trade Center, tower II, Antwerpsesteenweg 59 B, 1000 Brussel.
Kantoren van Spoorwegpolitie: Station Antwerpen Centraal, Leuven, Hasselt, Luik-Guillemin, Namen, Libramont, Brussel-Centraal, Charleroi, Sint-Pieters Gent, Brugge.
Kantoren van De Lijn, die actief meewerkt aan identiteitscontroles op bussen en trams: Grotehondstraat 58, 2018 Antwerpen; Grote Breemstraat 4, 3500 Hasselt; Brusselsesteen-

weg 361, 9050 Gentbrugge; Martelarenplein 19, 3000 Leuven; Nieuwpoortsesteenweg 110, 8400 Oostende; Motstraat 20, 2800 Mechelen
Vliegmaatschappij actief betrokken bij uitwijzingen: SN Brussels Airlines - The Corporate Village, Da Vinci Laan 9E, B-1935 Zaventem
Commissie voor Regularisatie: Aarlenstraat 80 1040 Brussel
FEDASIL: Kartuizerstraat 21 1000 Brussel
International Organisation for Migration (“Managing migration for the benefit of all”) Rue Montoyer 40, 1000 Brussels

De tralies van Vottem

Enkele weken geleden stonden we weer voor de stalen poorten van het gesloten asielcentrum in Vottem, vlakbij Luik (zie oproep vorige De Nar).

Het was al de zesde aflevering van de jaarlijkse betoging tegen de gevangenis voor mensen zonder papieren. Roepen tegen rasteringen, vastgelaste afsluitingen en muren van gewapend beton die tientallen vrouwen, mannen en kinderen omsluiten en klaarhouden voor deportatie. De Staat toont haar racistische ge-laat en haar managerslogica die mensen reduceert tot productiviteitscijfers. Wie hoog opgeleid is, wie rijk is, wie eeuwige trouw zweet aan de Staat en bij haar in dienst gaat, mag blijven. Wie niet voldoet aan die vereisten, en ook voor de rijken en de bazen als werkslaaf of werkslavin geen nut meer heeft, wordt opgejaagd, opgesloten en gedeporteerd. Dát is de realiteit van de democratie, dat is de realiteit van de Staat.

De Nar besteedt veel aandacht aan de strijd die gevoerd wordt tegen de uitsluiting van vluchtelingen, mensen zonder papieren en illegaal gemaakten. We zien om ons heen de verrechtsing echter krachtig toeslaan en instemming genieten in brede lagen van de samenleving: gesloten centra zijn normaal geworden, deportaties geen probleem zolang de slachtoffers zich niet verzetten. De muren van de gesloten centra, de blauwe uniformen en zwaailichten ‘s nachts, de oranje armbanden van de haterlijke Dienst Vreemdelingenzaken geven ons echter het keiharde bewijs dat vluchtelingen en mensen zonder papieren meer dan ooit uitgesloten en vervolgd worden. Ze worden gebruikt om de productie op een goedkope manier draaiende te houden (zwartwerk), ze worden gebruikt om sociale conflicten te kanaliseren (racisme om de explosieve sociale ongelijkheid te neutraliseren),...

We mogen de Staat op dit terrein geen pas meer gunnen. De situatie is al zo rampzalig dat het vroeg of laat onmogelijk zal worden om nog de strijd nog aan te gaan.

Wanneer de muren van de gesloten centra ook door de hoofden van de mensen beginnen lopen, bereikt de politiestaat haar ultieme doel. Hun tentakels van informatie, controles en verklikking¹ verspreiden zich overal; wat betekent dat we ze ook overall kunnen aanpakken, doorsnijden, saboteren en aanvallen...

1) Denk maar aan het Stadsplan Veilig in Antwerpen waar sociale werkers zullen worden ingezet bij huis-aan-huiscontroles (zie Nar januari) en de elektronische identiteitskaart. Of aan de massale investeringen om de sociale mix op te leggen.

Wij zijn kameraden

Interview met vluchtelingen over asielprocedures, kraken en strijd

Eén van de valstrikken die de Staat in haar verdeel-en-heersproject heeft geplaatst, is de abstractie. Door de asielprocedures abstract en onbegrijpelijk te maken, door het racisme via de media te stimuleren en te promoten worden illegaal gemaakten als concrete individuen gereduceerd tot een homogene sociale categorie die totaal los wordt gemaakt van bijvoorbeeld mensen met papieren. Door van ‘de illegaal’ een abstract concept te maken, probeert de Staat een waas in onze ogen teweeg te brengen waardoor we de uitsluiting van onze buurvrouw en -man niet meer zien. De enige strategie die dat kan tegengaan en doorbreken, is in alle uitgesloten en uitgebuitenen concrete individuen én kameraden herkennen. Niet los en ver weg van hen te strijden voor ‘de illegaal’, maar samen met hen.

Hieronder vind je een interview met X en Y, twee mensen zonder papieren die al 8 maanden samen met anarchisten kraken.

DE NAR: Een beetje een klassieke vraag: waarom ben je gevlucht naar België? Heb je in België gevonden wat je zocht?

Er waren vele redenen waarom we moesten vluchten. We komen uit Bosnië, waar midden jaren 90 plots allerlei prolemen en conflicten opdoken tussen verschillende nationaliteiten en religies. Aan de top werd beslist dat wij ineens vijanden van onze burens waren, de hel brak los, de politie ging vreselijk tekeer tegen minderheidsgroepen zoals wij Roma. Zeker wij tweeën, van verschillende nationaliteit en religie, pasten niet in het kader dat door de regeringsleiders was uitgedacht. Uiteindelijk brak er een burgeroorlog uit. Toen hebben we beslist om weg te vluchten uit ons verscheurde land. Na vele omzwervingen zijn we dan in België terechtgekomen. We hebben zeker niet helemaal gevonden wat we wilden. We hoeven gelukkig niet meer zo bang te zijn als in Bosnië, en we hebben ergens ook de vrijheid gevonden om te zijn wie we zijn – zonder daarvoor direct de kogel te krijgen. Het is in feite vooral dankzij verschillende organisaties, vrienden en andere mensen dat we het hebben kunnen redden.

DE NAR: Hoe zit het met de asielprocedure? Wat denken jullie daarvan?

Het is allemaal erg ingewikkeld, veel te ingewikkeld. Eén van onze kinderen is hier geboren, wat ervoor zorgt dat ze meer moeite hebben om ons zomaar uit te wijzen. Ikzelf (X) heb vijf jaar in procedure (1) gezeten, en heb uiteindelijk een negatief ontvangen. Drie van die vijf jaar heb ik moeten doorbrengen zonder enige officiële steun (bv. OCMW), ik had enkel recht op medische verzorging. Nu zit ik in de procedure van artikel 9.3 en wacht op antwoord. Ik weet absoluut niet hoelang ik nog zal moeten wachten. De ingewikkeldheid is één ding, maar de onzekerheid en het wachten zijn nog veel erger. Je weet

helemaal niet onder welk vluchtelingenstatuut (humanitair/politiek/...) je valt of onder welk statuut ze je zullen aanvaarden. Al die procedures en regeltjes maken het erg moeilijk om te kunnen overleven...

DE NAR: Hebben jullie toegang tot de officiële sociale steun van het OCMW? Hoe zit het met sociale huisvesting, kindergeld, medische zorg?

Wij krijgen geen cent. We worden op geen enkele manier door de officiële instellingen geholpen. We kunnen wel medische verzorging krijgen bij urgente gezondheidsproblemen, mits we de hele weg van instanties, formulieren, handtekeningen en stempels afleggen. Er zijn wel wat sociale organisaties waar we terecht kunnen voor steun, maar om te kunnen overleven zijn we genoodzaakt in het zwart te werken. Aan verloningen die uiteraard belachelijk laag zijn in vergelijking met de officiële normen.

DE NAR: Hebben jullie vaak problemen met de politie en de Dienst Vreemdelingenzaken?

Zolang we in procedure zitten kunnen ze ons weinig maken. Dat neemt echter niet weg dat we altijd wel een beetje op onze hoede moeten zijn; het is niet dat de politie ons graag ziet.

DE NAR: Hoe zijn jullie in contact gekomen met de anarchistische beweging?

Op een gegeven moment werden we uit ons huis gezet omdat we de huur niet meer konden betalen. Toen zijn we via een steunorganisatie voor mensen zonder papieren in contact gekomen met krakersters. Toen hebben we beslist om mee te gaan kraken – we konden moeilijk nog langer op straat overleven.

DE NAR: Hoe sta je tegenover de sociale organisaties die jullie ondersteunen met bijvoorbeeld voedselpakketten? Wat denken zij ervan dat jullie kraken?

Ach, er valt eigenlijk weinig over te zeggen. Ze helpen ons echt graag, we kunnen op hen rekenen voor bijvoorbeeld voedselpakketten en kleren. Velen denken echter dat krakersters slechte en vuile mensen zijn, en dat kraken geen oplossing biedt. Voor ons was het echter een goede keuze – te meer omdat we op goede mensen konden rekenen om ons te helpen.

DE NAR: Hoe denken jullie dat de strijd tegen de uitsluiting en repressie van vluchtelingen intenser en effectiever kan worden?

Het is belangrijk te beseffen

dat over het algemeen mensen zonder papieren niet alleen geen papieren hebben, maar gewoonweg niks. Materiële hulp en solidariteit is daarom essentieel, en daarvoor zijn uitgebouwde netwerken en organisaties nodig die daarvoor kunnen zorgen. De strijd tegen de gesloten centra, tegen de razzia’s en deportaties moet worden opgevoerd. Het is op die momenten dat actie een verschil van leven en dood betekent. Ook kraken is een weg vooruit. Niet alleen zorgt kraken voor huisvesting, maar ook voor bescherming tegen de politie. Het is enorm belangrijk om een efficiënte verdediging tegen de politie op te bouwen – want die zullen er, zoals het ernaar uitziet, niet liever op worden.

DE NAR: En om af te sluiten: wat denken jullie over anarchisme en de anarchistische beweging?

De anarchistische beweging betekent veel voor ons. Het grote probleem is dat veel mensen (en vooral bij veel vluchtelingen) er een fout beeld van hebben: vaak worden anarchisten gewoon afgedaan als ‘slechte mensen’. Er wordt soms zelfs gedacht dat het nationalisten zijn! Maar vanaf dat ze in contact komen met de anarchistische beweging, veranderen ze van mening. En dat gaat ook voor ons op. Wij wonen hier samen, we delen veel, helpen elkaar. We zijn één grote familie, we zijn kameraden.

DE NAR: Bedankt voor jullie openhartigheid en veel succes in de verdere strijd!

1) In de asielprocedure zijn er twee wegen. De eerste fase van de eerste weg is de procedure om door de Commissie Vreemdelingenzaken erkend te worden als ‘gerechtvaardigd’ asielzoeker, in een tweede fase wordt onderzocht of je de Belgische nationaliteit kan krijgen. De tweede weg is die van het beruchte Artikel 9.3, waar je bij een negatief advies in de eerste fase van de eerste weg alsnog kan proberen erkend te worden, maar dan door de Raad van State. De kans op een positief advies onder 9.3 is nog geen 3 %...

Open asielcentra van Fedasil van waaruit deportaties worden georganiseerd (hier worden evenwel ook mensen ‘opgevangen’):

Grens 77, 2370 Arendonk -- Caserne Léopold, bloc D rue Godfried Kurth 2, 6700 Arlon -- Chemin de Courtil, 71 X 6671 Bovigny -- Van den Nestlaan 64b 2520 Broechem -- Parc Industriel 2ème rue 24 6040 Charleroi -- Laar 140, 2180 Ekeren -- rue de Rohan Chabot 120, 5620 Florennes -- Chaussée de Hannut, 141 1370 Jodoigne -- Kazerneweg 35, 2950 Kapellen -- 9de Linielaan 27, 1000 Brussel -- chaussée de Mariemont 92, 7140 Morlanwelz -- Bruynstraat 11-20, 1120 Neder-over-

Heembeek -- Rue du Tombois, 4 5574 Pondrome -- Rue du Plagniau 1, 1330 Rixensart -- Palmboomstraat 8,0 1150 Sint-Pieters-Woluwe -- Montenakenweg 145, 3800 Sint-Truiden -- Voies de Bohan 245 5550 Sugny -- rue Croix le Maire 9, 6760 Virton

NGO’s die actief collaboreren met het uitwijzingen onder het mom van ‘opvang’, ‘vrijwillige terugkeer’...:

Rode Kruis-Vlaanderen: Motstraat 40, 2800 Mechelen -- Waversebaan 164 B 3001 Heverlee -- Belgiëlei 34, 2018 Ant-

werpen -- Boomkensstraat 303, 3500 Hasselt -- Bomastraat 10, 9000 Gent -- Dirk Martensstraat 11, 8200 St.Andries-Brugge -- Stallestraat 96, 1180 Ukkel
OverlegCentrum voor Integratie van Vluchtelingen (OCIV) Gaucheretstraat 164 1030 Brussel

Deze lijst zal nog verder worden aangevuld. Stuur adresgegevens van medeplichtigen door naar de Nar via info@denar.be

De weigering van wapens

Nadenken over bomspotting en het hedendaagse antimilitarisme

De mythe van het wapen

Binnen enkele weken gaat er weer een bomspotting door, een actie waarbij actievoerders op de terreinen van het nucleaire apparaat proberen te geraken. Eerder dan een directe actie waarbij de terreinen met alle mogelijke middelen worden gesaboteerd, is het juridische actie om een proces uit te lokken. Daarnaast krijgen actievoerders ook een geweldloosheidsverklaring opgelegd, waarin wordt gesteld dat tijdens de actie in geen geval geweld zal worden gebruikt. Dat de actievoerders zichzelf daardoor op voorhand al lamslaan, is blijkbaar niet voor iedereen zo logisch.

Dit artikel wil echter niet zozeer de methodes van Bomspotting op de korrel nemen, noch de discussie over geweld voeren¹. Eerder willen we het hier hebben over een kritiek op een aantal premissen die de hedendaagse antimilitaristische activisten vaak naar voren schuiven. De principiële discussies over ‘het doel heiligt de middelen niet’, ‘wapens zijn exclusieve instrumenten van de vijand’,... verraden een zekere angst voor en onwetendheid over wapens en het gebruik ervan

Hieronder vind je daarom twee artikels die twee verschillende aspecten van het concept ‘wapens’ in vraag stellen, vertrekkende vanuit een fundamentele kritiek op de militaristische logica van zowel de legers als de gewapende linkse groepen van de jaren ‘70. (2)

Laten we deze inleiding afsluiten met enkele vragen. Zijn we als activisten wel echt overtuigd van onze idealen? In welke mate zijn ze een echt persoonlijk deel van ons bestaan? Willen we er echt voor gaan? Als we daarop kunnen antwoorden, komen de passionele woorden en verzetsverklaringen tot leven, krijgen onze daden van woede betekenis. Hopelijk stimuleren de onderstaande artikels tot kritisch nadenken over waar we eigenlijk mee bezig zijn, in kunnen we ze als instrumenten opnemen in ons wapenarsenaal om de bestaande orde overal en met alle middelen aan te vallen.

-- LN

De weigering van wapens

De ‘weigering’ van wapens is een impliciet onderdeel van antimilitarisme. Maar dit concept wordt zonder nadenken omhelsd, bijna nooit wordt er diepgaand over nagedacht.

Wapens zijn als duidelijk bepaalde objecten de fundamentele instrumenten waar niet alleen het leger als organisatie (dat zinloos zou zijn mocht het ongewapend zijn), maar ook de militaire mentaliteit (een hele resem van autoritaire misvattingen over het gebruik van wapens) op zijn gebaseerd.

Zo is het. Legers zijn altijd gewapend geweest, en hebben altijd een bijzondere vorm van hiërarchische organisatie met een gefixeerde en rigide commandostructuur voortgebracht. Precies omdat het gebruik van wapens – dat wordt althans geloofd – rigide is en aan nauwkeurige regels onderworpen moet worden, is zo’n commandostructuur essentieel. En dat gaat ook op voor de mentaliteit. Het ‘gewapende’ individu voelt zich anders, aggressiever en overwint (schijnbaar) gemakkelijker de frustraties die in elk van ons schuilgaan en wordt daarom overmoedig en laf op hetzelfde moment. Maar militarisme kan, zelfs naar haar eigen mening, geen ‘optimaal’ gebruik maken van

wapens. Het moet hun mogelijke gebruik inpas- sen in de politieke en sociale context van een onstabiel evenwicht, zowel nationaal als inter- nationaal. Tegenwoordig is een puur ‘militaris- tisch’ gebruik van wapens ondenkbaar. Dit leidt ertoe dat zowel zij die wapens dragen als hun bazen en de wapenproducenten, een ideologie van verdediging ontwikkelen om niet alleen het gebruik van wapens, maar ook hun productie en ontwikkeling richting perfectie (in de negatieve zin) te verbergen en te omringen met rookgor- dijnen.

Wanneer antimilitaristen zichzelf beperken tot simpele principeverklaringen blijven wapens iets symbolisch. Wapens blijven dan de ab- stracte symbolen van vernietiging en dood. Als antimilitarisme daarentegen concreet vooruit en verder zou gaan en de weg zou vrijmaken voor bevrijding in de materiële betekenis, zou het zich niet langer kunnen beperken tot een symbolische weigering van wapens, maar zou er diepgaand over het probleem moeten worden nagedacht.

In feite worden wapens, als zijnde objecten, anders beschouwd naargelang het gezichtspunt van waaruit je ze bestudeert. Dat gaat op voor alles, en wapens zijn geen uitzondering. Dit is geen relativistische bedenking, het is een simpel materialistisch principe. Wapens als passieve

objecten bestaan niet. Wat wel bestaat, zijn wa- pens in actie – wapens die gebruikt worden (of wachten om gebruikt te worden) in een gegeven perspectief. Als we hier even bij stilstaan, be- seffen we dat dit opgaat voor alle dingen. We neigen ernaar beelden op te hangen van en te fantaseren over dingen totaal losgemaakt uit hun historische en materiële context, alsof ze iets abstracts zijn. Maar als dat zo was, zouden ze betekenisloos worden, gereduceerd tot im- potentie, zoals we graag zouden doen wanneer het over wapens gaat. In feite zijn dingen altijd ‘dingen in actie’. Achter het ding zit altijd het individu, het individu dat handelt, plant, mid- delen gebruikt om doelen te bereiken.

Er is daarom niet zoiets als een abstract wapen (gezien als een geïsoleerd object). Wat wel be- staat, zijn wapens die het leger gebruikt in haar projecten van actie; de wapens zijn dan instru- menten beladen met doelen zoals ‘verdediging van het vaderland’, ‘bewaring van de orde’, ‘de vernietiging van onbetrouwbaren’, ‘het verove- ren van gebied’,... De soldaat is daarbij in het bezit van een klare uitrusting van ideologieën of waardemodellen, die hij uitdraagt wanneer hij de wapens gebruikt. Als hij schiet, voelt hij zich, naargelang de omstandigheden, verde- diger van het vaderland, bouwer van de soci- ale orde, vernietiger van de onbetrouwbaren, ingenieur van sociaal territorium,... Hoe meer deze rol beantwoordt aan de rol van de wrede beul, hoe meer de soldaat is overgeleverd aan de genade van de fabrikanten van de ideologie en de kapitalistische orde en hoe meer de wa- pens die hij draagt blinde instrumenten worden van onderdrukking en dood. Zelfs als hij ze zou neerleggen, zouden ze nog steeds objecten zijn binnen een algemeen kader dat hen kwalificeert als instrumenten van de dood.

Nu, als het project anders is, als het doel van de actie anders is, verandert de betekenis van het wapen. Als een middel kan het nooit verlost wor- den van haar beperkingen als object dat schade en vernietiging met een aanzienlijk gemak (wat het object ‘wapen’ onderscheidt van andere ob- jecten die, wanneer nodig, ook wapens kunnen worden) kan toebrengen. We proberen hier niet te beweren dat het doel – bevrijding, revolutie, anarchie of welke andere bevrijdende, egalitaire droom dan ook – de middelen heiligt, maar het

DUIZEND BOMMEN EN GRANATEN!

Car Wars

Onderstaande sabotagetips komen uit de brochure ‘Geen woorden maar da- den’, een handleiding van het Dieren Bevrijdings Front. Het spreekt voor zich dat deze tips ook in andere strijden dienst kunnen doen. Let bij het onderne- men van deze axes steeds op voor vinger-, voet- en oorafdrukken, DNA-spo- ren, materiële sporen, camera’s en alarmsystemen, en laat uw GSM thuis!

Voertuigen zijn een makkelijk doelwit. Er zijn verschillende manieren om ze te beschadi- gen. Wanneer je een aantal dingen bij een voertuig wilt doen, begin dan met het stilste gedeelte. Banden kunnen worden doorgesneden, bv met een priem. Ook een lange dunne naald is bruikbaar. Die bevestig je op een kurk zodat de naald in de band blijft steken en de band pas na een halfuurtje rijden leegloopt. Bij een vrachtwagen moet je natuurlijk meer kracht gebruiken. Het zwakste gedeelte van de band is het ventiel.

Met een grote schroevendraaier kun je schade toebrengen aan de radiator, door er gaten in te steken. Zand in de benzinetank kan voor flinke schade zorgen wanneer je zorgt dat er niet zichtbaar met de auto is geknoeid. Zodra er een stuk mee gereden wordt, loopt de motor vast. De gehele motor zal vervangen moeten worden. Suiker gebruiken werkt minder goed, omdat het meestal in de filters blijft hangen. Zand kan ook gebruikt worden in het carter. Ongeveer 10 tot 15 mottenballen in de benzinetank is minstens net zo effectief. Een manier om grote schade toe te brengen, is onder het voertuig te kruipen en de oliepot op te zoeken. Sla er een gat in of draai de schroef eruit. Vang voorzichtig de olie op in een bak zodat je geen sporen van sabotage achterlaat.

Als de wagen eenmaal een paar kilometer gereden heeft zal de motor vastlopen, met een paar duizend euro schade tot gevolg. Als je niet bij de motor kunt komen, breek dan alles wat breekbaar is, en knip elke kabel door die je maar kan vinden. Zorg er wel voor dat je de remkabels niet doorknipt, of je moet een duidelijke waarschuwing geven (nvda: De richtlijn van het DBF in deze luidt: “het nemen van alle nodige voorzorgsmaatregelen om mensen en dieren niet in levensgevaar te brengen”. Los van axes onder de naam van het DBF, dient ge- zegd dat het belangrijk is alle mogelijke gevolgen van een axie maximaal in te schatten. Het doorknippen van remmen kan tal van niet geïllustreerde mensen in gevaar brengen!). Een halve kilo zout in de radiator zal na verloop van tijd door de koperen bedrading heen vreten, waar- door het koelingssysteem van de wagen kapot gaat. Pleisterkalk in de carburator zal eveneens leiden tot hoge reparatiekosten.

Bij trucks zitten er vaak hendels aan elke kant die de motorkap openen, zodat die naar voren kantelt. Als je niet bij de motor kunt komen, kun je ook knippen wat je kunt aan de onderkant. Neem behoorlijk grof materiaal mee (grote zware draadtangen of betonscharen).

Tot slot de zachtere aanpak. Voor een snelle hit and run kun je overgaan tot het lekpijken van banden, het dichtlijmen van de sloten, het inslaan of bekrassen van de ramen, het onderkalken van de auto met leuzen, het bekrassen van de laklaag,... Het uitbranden van voertuigen wordt bij gelegenheid in een volgende Duizend bommen en granaten besproken.

-- RIP

doel kan de wapens wel transformeren in een ander soort ‘objecten in actie’. En deze andere soort van ‘objecten in actie’ kunnen ook deel worden van de antimilitaristische strijd, alhoewel ze uiteindelijk in al hun effecten wapens blijven.

In een project van bevrijding, schuilt achter het wapen het verlangen om onszelf te bevrijden van onze heersers en het verlangen om ze de schade waarvoor ze verantwoordelijk zijn te doen betalen. Er is klassenhaat, de haat van de uitgebuitenen jegens de uitbuiters, er is een concreet materieel verschil met hen die voortdurend inbreuken en aanvallen op hun waardigheid te lijden hebben en daarom de verantwoordelijken willen uitschakelen. Dit alles is radicaal verschillend van elk ideologisch gebabbel over orde en de verdediging van het vaderland....

-- Alfredo M. Bonanno.
Uit ‘Provocazione’, nr. 3, maart 1987.

Ethiek van de pacifistische beweging

Huisramen werden tijdens in de aanloop naar de oorlog in Irak meer en meer gedecoreerd met vredesvlaggen, tekens van oppositie tegen de oorlog. Maar als het vrij duidelijk is dat de meerderheid wel tegen de oorlog is, maakt het gebrek aan discussie over de inhoud van deze protesten het puur symbolisch: zeg vrede en alles is gezegd.

Er is oppositie tegen oorlog omdat het slachting, pijn en drama met zich meebrengt. Maar moderne oorlogsvoering produceert iets anders: het produceert, om het kort te stellen, technologische vooruitgang. Als de Verenigde Staten er eindelijk in slagen om de opstandelingen in

Irak te overwinnen, zullen ze de Iraakse olie in beslag nemen. Het geval van de Franse regering is een duidelijk voorbeeld: Frankrijk is officieel een tegenstander van de oorlog en op hetzelfde moment zo aangetrokken tot de Iraakse olie dat het actief deelneemt aan de post-Saddam reconstructie van het land. Het is dus een contradictie, of op z’n minst een onnauwkeurigheid, te spreken over oorlog zonder het thema van de oorlogsindustrie en militair onderzoek aan te raken. Mensen protesteren tegen de oorlog en tegen de Verenigde Staten, maar vinden het normaal om samen te leven met producten die nooit zouden hebben bestaan zonder oorlog (geen nuclaire industrie zonder Hiroshima) en voorgesteld worden als passioneel te verlangen (geen internet zonder het Pentagon).

De huidige pacifistische beweging staat veraf van het bewustzijnsniveau zoals dat bijvoorbeeld bestond in de Verenigde Staten aan het eind van de jaren ‘60. Het is uiteraard waar dat ze niet buiten de totaliteit van bewegingen stonden die er toen actief waren. Maar toch. “Er blijft verdomme geen enkel ding over dat je kan doen dat niet kan getransformeerd worden in oorlog,” aldus Jerome Letvin van MIT in het New York Times Magazine van 18 mei 1968. De gebreken van huidige pacifistische beweging kunnen belicht worden beginnende vanuit de weigering om de dingen in het dagelijkse leven die oorlog produceren, zoals het oliegebruik op industriële schaal, de productie van oorlogsmachines en het wetenschappelijk onderzoek, te herkennen.

Eens deze punten verduidelijkt zijn, zou je kunnen spreken over een ander aspect waarom de oorlog geweigerd wordt: oorlog is onmenselijk, het is het ergste dat je kan overkomen. We zijn nu bij het ethische aspect aanbeland, de weigering van oorlog voor wat het is. Dit is het gelaat van het pacifisme dat ons meer interesseert, aangezien het, zelfs wanneer het heel oprecht is, gebaseerd is op een diepgaande fout: het onder-

scheid tussen de situatie van vrede – waar we hier in onze handelsdemocratie dan zouden leven – en de situatie van oorlog. Het is eerder een kwestie van twee zijden van eenzelfde munt, niet alleen omwille van wat we hierboven aanhaalden over de miserie van het dagelijkse bestaan, maar ook omwille van het feit dat oorlog kan gevonden worden in onze huizen onder de vorm van producten van dezelfde industrieën. Je ervaart horror tegenover chemische wapens, maar aanvaardt het gebruik ervan in lage intensiteit van diezelfde wapens in het dagelijkse leven: van farmaceutische geneesmiddelen over gas tot gif in ons voedsel.

Natuurlijk is de ‘economische oorlog’ waarin we elke dag leven meer verborgen, minder spectaculair maar daarom niet minder gewelddadig. De autoindustrie vermoordt met een statistische precisie duizenden mensen, liefst nog op zaterdagavond. De kankerverwekkende substanties die overal verspreid zijn, de wanhoop die het leven vernietigt, zijn allemaal niet minder gewelddadig dan een bombardement. En dit dagelijkse leven is niet minder opgelegd dan oorlog. Achter elk protest schuilt het feit dat de moderne burger eigenlijk wel bereid is om te leven met oorlog, aangezien zij of hij niet onwillig staat tegenover aanpassing aan alle nieuwe benodigdheden van de economische groei. Ethisch gedrag zou er in de eerste plaats in bestaan om deze dagelijkse oorlog en alle dingen in ons leven die oorlog produceren te bestrijden. Anders bereiken we alleen maar de onbeleefdheid om louter te protesteren tegen impotentie en onmacht. Het is noodzakelijk om te beginnen nadenken over hoe we uit de vicieuze cirkel van energie-groei-nood kunnen breken, uit de cirkel van afhankelijkheid van energie, en consequent te handelen.

Over de kwestie van geweld en geweldloosheid, kunnen we stellen dat geweld niet alleen toegelaten is, maar ook moreel legitiem is totdat het gebruikt wordt door de gevestigde macht. Daarbij komt nog dat macht zelf, altijd, gebaseerd is op de mogelijkheid om geweld uit te oefenen. Wij, mensen van vandaag, die in niets anders geïnteresseerd zijn dan definitief alle geweld te voorkomen, krijgen verwijten te incasieren wanneer we nadenken over het gebruik van geweld; hoewel we als we erover doorgaan, niets meer beogen dan de situatie van geweldloosheid.

Ongeschikte actie is een afzwering en afkering van actie. De pacifistische beweging, met haar herhaalde oproepen voor een betere wereld door de handen in de lucht te steken, zinkt weg in een consequente impotentie en onmacht.

“Geen van hen – en ik bedoel eerst en vooral de politiciers, generaals, wetenschappers en journalisten – geen van hen die de massale nucleaire dreiging en massaslachting voorbereiden, geen van hen die dreigen met of zelfs gewoon de mogelijkheid van een massaslachting door zogenaamde vreedzame nucleaire installaties aanvaarden, geen van hen zou zich nog veilig mogen voelen. Aangezien zij ons, op een programmatische en professionele wijze, meesleuren in een eindeloze angst, zou ervoor gezorgd moeten worden dat zij nu, eindelijk, ook in angst moeten leven. Zij die ons bedreigen moeten bedreigd worden door ons. En door onze bedreiging hier en daar in praktijk brengen, moeten we ze niet alleen bedreigen, we moeten ze angst aanjagen. Zo kunnen we ze terug aan het denken zetten en de vreselijke weg die zij uitstippen ombuigen. Zodat uiteindelijk niemand nog door een ander wordt bedreigd, noch zij, noch wij. Ik weet niet of dit succesvol zal zijn, ik weet niet of we met onze tegen-bedreiging nog in staat zullen zijn om het gevaar dat boven de mensheid hangt te neutraliseren. Maar ik weet dat we zonder onze tegen-bedreiging, er nooit toe in staat zullen zijn.” (Charles Meunier in *Le Canard Dechainé*, Montreal, Februari 1986)

Uit: *Tempi Di Guerra*

KNarrig

COMATEUZE MEDIA – De westerse media zijn nu al enkele weken in de ban van de coma van Terri Schiavo. Verslaggeversters ter plaatse brengen dagelijks een stand van zaken vanuit de vs, waar een handvol christelijke fundamentalisten en hun politieke vertegenwoordigers besloten hebben Terri’s vel duur te verkopen. Ook de nar moeit zich nu met de zaak, maar dan wel om er even op te wijzen dat er door diezelfde fundi’s nog dagelijks duizenden soldaatjes naar de slagvelden worden gestuurd in naam van Bush’s heilige oorlog tegen “de krachten van het kwade”. Kan er iemand zo spoedig mogelijk de stekker bij Bush uittrekken? En zie, als het licht bij de cowboy uitgaat zullen tal van Europese opiniemakersters stellen dat de Texaan nooit een groot licht is geweest. Zelf bewijzen deze heren en dames critici van de media dezer dagen nochtans dat ‘onze’ geprezen verlichting niet beliet om eveneens serieus te gaan dwalen. Het lot van Terri kan ons in het aanschijns van de vele drama’s die zich momenteel wereldwijd afspelen -excuseer- gestolen worden. Neen, de onomkeerbare comateuze toestand waarin de media zich bevinden heeft al veel meer slachtoffersters geeïst en zelfs de meest radicale chirurgische ingreep kan de façade niet redden...

LE GRAND PS – Het lijkt er stilaan op dat een aantal ps-kopstukken de De Croo’s van het betere dienstbetoon naar de kroon steken. Mathot heeft er vorige maand het bijltje bij neergelegd, maar noteer alvast volgende namen in uw agenda, onder de rubriek ‘handige politieke contacten’: Anne-Marie Lizin en André Flahaut. Wat de vlaamsche media echter ook mogen laten uitschijnen, de scheiding der machten is een farce zo groot dat alleen een democratie ze overeind kan houden en de partijpolitiek en het gesjoemel zijn twee handen op een veel te vette pens. En ja, macht corrumpert!

ACHTER TRALIES – De in juni 2002 veroordeelde ALF-activiste Anja Hermans werd op woensdag 16 maart in Gent opgepakt en opnieuw opgesloten in de vrouwengevangenis van Brugge. Ze zou de voorwaarden van haar voorwaardelijke invrijheidstelling niet gerespecteerd hebben. We vergeten het wel eens, maar gevangensmuren hebben geen buitenkant! Dit neemt niet weg dat je beter buiten dan binnen zit.

DE MORGEN – De links-liberale gazet De Morgen daagt de Belgische staat voor de rechter wegens het schenden van het bronnengeheim in een onderzoek naar contacten van riooljournaliste Anne de Graaf. So what? Het doet ons denken aan de mediahysterie rond de gegijzelde journalistenes. Het gemekker en het gejamk van de zelfverklaarde behoeerders van de democratie, telkens als er aan hun bevoorrechte positie geraakt wordt, mag nu wel eens gaan stoppen. En vergeet niet; mocht je ooit het slachtofferster zijn van een gijzelingsaxie kun je maar beter een perskaart of een politiek ambt op zak hebben.

LUL VAN DE MAAND – Mieke Vogels voor haar hele carrière of met andere woorden voor de aaneenschakeling van gemiste kansen om haar bek te houden.

VEGAN DELI-CORNER

Dessert pannenkoeken (voor ongeveer 10 stuks)

Ingrediënten:

- 2 geplette bananen*
- 65 cl sojamelk
- 180 gram tarwemeel
- 120 gram extra meel (naar smaak kan men hiervoor bv boekweitmeel kiezen of een mengeling maken van bv gerste-, haver-, volkorentarwe- en boekweitmeel)
- beetje plantaardig vet
- snuifje zout
- ev. een beetje verse verkruimelde gist (voor extra luchtige pannenkoeken)

** bananen vormen voor tal van zoete recepten een ideaal vervangmiddel voor eieren*

Voor hartige pannenkoeken gebruik je gewoon water en meel (bv mengeling van tarwe- en boekweit- of kekererwtmeel), een snuifje zout en ev. wat kruiden. Voor het overige kan onderstaand recept gebruikt worden.

Bereiding:

Doe alle ingrediënten samen in een kom en klop of mix tot een gladde vloeibare massa.

Doe wat plantaardig vet in een pan met anti-aanbaklaag en laat goed heet worden (zonder aanbranden!). Doe een pollepel beslag in de pan en laat goed uitlopen over de hele oppervlakte van de pan. Als de bovenkant droog is en de onderkant goudbruin kan de pannenkoek opgegooid worden, om de andere kant te bakken.

Alternatieve serveertip: Leg twee dubbelgevouwen pannenkoeken naast elkaar op een bord, met in het midden 2 bollen vanille soya-ijs. Overgiet het geheel met warme kersen op alcohol (brandewijn) of een warme fruitcoulis naar smaak.

Smakelijk, en laat ze leven
-- het ongedierte in de keuken.

PS: Vergeet nooit dat er maar één gouden regel is in de keuken: niks moet, alles kan! Varieer dus naar hartelust, maar experimenteer misschien vooral als je geen hongerigen op bezoek hebt. (noot van een ervaringsdeskundige in het culinair experimenteren.)

De vegan deli-corner is een regelmatig verschijnende rubriek. Op zoek naar meer lekkere ideeetjes? Sla er de vorige nummers eens op na.

Het anarchisme na 1966 - Grupo de 1 Mayo

Een opruiende geschiedenis door Albert Meltzer

Doorgaans maken historische overzichten van het anarchisme een nogal vreemde sprong in de tijd. Men belicht uitgebreid het laat-negentiende eeuwse anarchisme en haar veelal academische woordvoerders (mannelijk) en sluit in het beste geval af met een verwijzing naar de Spaanse Burgeroorlog, die de ‘laatste stuiptrekking’ was van het anarchisme als beweging. De hedendaagse lezeres blijft vertwijfeld achter en bergt samen met het historische overzicht ook haar strijdbaarheid op in de boekenkast. Volgende ingezonden vertaling lijdt niet aan dat euvel. De tekst werd geschreven voor het einde van de Koude Oorlog en moet dan ook in die context geplaatst worden.

Dit derde deel behandelt het anarchisme vanaf 1966. De oorspronkelijke tekst werd geschreven door Albert Meltzer, één van de medeoprichters van het Anarchist Black Cross.

Vertaald naar: De Internationale Revolutionaire Solidariteitsbeweging: een-meigroep, Albert Meltzer, oorspronkelijke uitgave: Cienfuegos, 1976.

1966

Op het einde van de maand april verdwijnt Mgr. Marcos Ussia, geestelijk raadgever van de Spaanse ambassade in het Vaticaan, op mysterieuze wijze tijdens zijn terugkeer van de ambassade naar zijn woonplaats in de buitenwijken van Rome. Enkele dagen later kondigt de één-meigroep haar bestaan aan in Rome, terwijl in Madrid CNT-militant Luis Andres Edo bekendmaakt dat Ussia ontvoerd werd om de aandacht te vestigen op het lot van Franco's gevangenen. De resultaten van deze actie door de revolutionaire anarchistische beweging zouden een zaak worden van internationaal belang en een centraal discussiepunt in de Italiaanse, Franse, Zwitserse, Spaanse en Zweedse pers (de Britse pers vermeedde de kwestie, waarschijnlijk uit angst voor gelijkaardige acties). Toen de priester na vijftien dagen van intensief zoeken door de Italiaanse, Zwitserse en Franse politie, in perfecte gezondheid vrijgelaten werd, bewees dit de efficiëntie van internationale anarchistische solidariteit en werd het terroristische label dat Interpol op de anarchisten plakte, weerlegd.

Later werd Edo samen met vier andere kameraden (vrouwen en mannen) gearresteerd in Madrid en beschuldigd van het voorbereiden van de gijzeling van een hooggeplaatste Amerikaanse officier, die daar gelegerd was. Eens te meer waren de anarchisten erin geslaagd de oude strijd tegen Franco en de strijd tegen het Amerikaanse imperialisme samen te brengen in een internationale strijd. Nu hadden ze zich gehergroepeerd onder de vaandel van ‘één mei’,

die een tachtigjarige klasstrijd van libertair activisme tegen het kapitalisme belichaamde. De strijd voor arbeidersraden en directe controle door de arbeiders was, in tegenstelling tot de slogans van nationalisme, nationalisering en reformisme, steeds nauw verbonden geweest met de Eén Mei-beweging. Nu werd deze strijd geruggensteund door scherpe, bepalende acties tegen specifieke vormen van klassenrepressie. Hoewel de ‘tegencultuur’ en de ‘alternatieve gemeenschap’, die voortkwam uit de jongerenrevolutie in Amerika, eigenlijk niets te maken had met het revolutionaire anarchisme, bevatte het toch sterke revolutionaire elementen en onderging de anarchistische beweging een transformatie naargelang oude en jongere revolutionairen elkaar vonden op hun eigen niveau.

Deze ontwikkeling werd verder aangezwengeld door de Vietnamoorlog en de wereldwijde protestbewegingen die er het gevolg van waren. In deze context ontstonden in de Verenigde Staten groepen als de ‘Weathermen’, die de ‘alternatieve gemeenschapsbeweging’ in Europa en vooral in Griekenland en Turkije sterk beïnvloedde. Daar zag, voor het eerst sinds vijftig jaar, een jeugdige libertaire beweging het licht, die bestond uit anarchisten en marxistisch-leninisten. De beweging streed tegen de despotische regimes van deze landen tot op het punt dat het Turkse regime in een soort permanente oorlog verwickeld was met jonge arbeiders en studenten en dat de Griekse politie alle tijdens de oorlog aangeleerde Nazi-methoden moest inschakelen.

In vele landen bleef de groei van een vaag ‘libertair links’ dat naar blanquisme¹ of soms naar anarchisme aangevuld met marxistische fraseologie neigde, voortduren. Met de groei van de orthodox maoïstische bewegingen verwijderde deze strekking zich echter steeds verder van haar ‘maoïstische’ tendensen. Ze nam een aanzienlijk deel van de strijd voor burgerrechten en arbeiderscontrole en tegen de tirannie van de staat op zich. Voor de pers, die onvermijdelijk minder goed geïnformeerd was dan de bevolking die ze beweerde te vertegenwoordigen, stond dit alles op het conto van de anarchistische beweging en haar revolutionair-activistische vleugel. Deze aanname werd nog kracht bijgezet door de Tory-propaganda², die de anarchisten wilde voorstellen als de boemannen, net als de linkerzijde dat deed met de fascistten.

1967 - 1968

In 1967 en 1968 stak het revolutionaire activisme de kop weer op. Over heel Europa werden aanvallen uitgevoerd op bureaus van Amerikaanse burgerlijke en militaire centra en op de ambassades van (onder andere) de Spaanse, Portugese, Griekse, Boliviaanse en Uruguayaanse regeringen. Volgend op deze gelijktijdige acties in Engeland, Frankrijk, Duitsland, Holland, Zwitserland en Italië gaven de één-meigroep en de Internationale Solidariteitsbeweging een manifest uit dat alle revolutionairen opriep tot een praktijk van effectieve solidariteit met alle slachtoffers van de klassenstrijd. De strijd ving opnieuw aan in Turkije waar cellen van anarchisten en marxisten de strijd aangingen met de militaire dictatuur. L'Express, een Parijs weekblad, voorzag dat de anarchisten zich voorbereidden op ‘een hete zomer’ en bracht in maart 1968 verslag uit over de activiteiten van

‘extreem-linkse organisaties in Europa’ op basis van bijdragen van haar Duitse en Nederlandse correspondenten. De situationistische beweging en de Nederlandse provobeweging vonden aanknopng bij libertair links en de anarchistische revolutionaire activisten. En, inderdaad, twee maanden later toonde het anarchisme zich eens temeer van haar meest dynamische kant.

De gebeurtenissen in Parijs, waaraan anarchisten, maoïsten, trotskisten, situationisten³ en anderen deelnamen, zijn welbekend. De één-meigroep begon op dat moment aanvallen uit te voeren op Iberia Airlines, ter verdediging van de Spaanse politieke gevangenen. Het gecoördineerde karakter van hun aanvallen zette de internationale solidariteit in de verf. Tegelijkertijd zorgde de Internationale Solidariteitsbeweging er direct en indirect voor dat in Frankrijk, Engeland, Italië, Zwitserland, Duitsland, Turkije en Griekenland meer actieve groepen het licht zagen. Deze groepen zetten hun strijd tegen de gestadige ontwikkeling naar dictatuur min of meer onafhankelijk voort in hun eigen land, maar begaven zich ook naar het buitenland om daar de intensiteit van de strijd op peil te houden.

In al deze landen werd er een veelheid aan aanvallen uitgevoerd: alleen al in Engeland werd er een bomaanval uitgevoerd op het huis van de minister van Binnenlandse Zaken op de nationale protestdag tegen de Industrial Relations Bill (4); werd er een aanval uitgevoerd op een minister die de idee van bourgeoisieaanvallen op stakers had verdedigd, net als op Ford en de gemechaniseerde gegevensbanken van Scotland Yard, op de Italiaanse, Spaanse en Amerikaanse ambassades, op rekruteringskantoren en militaire barakken, op Spaanse banken en regeringsgebouwen. Sommige van deze aanvallen werden toegeschreven aan de ‘Angry Brigade’ (volgens de politie allemaal), hoewel dit geen specifieke organisatie was, maar een uiting van revolutionair activisme binnen wijde kringen van de libertaire beweging.

Het bestaan van de anarchistische activistengroepen moedigde grote delen van niet uitgesproken anarchistische, maar zeker libertaire linkse revolutionairen aan de strijd op te voeren en zich los te weken van pacifistische elementen.

Hoewel al deze revolutionaire aanzetten angstvallig het menselijke leven respecteerden en er in het geheel geen onschuldige slachtoffers vielen tijdens dit decennium, kreeg de libertaire beweging buiten Spanje een, sinds het nationaal-socialisme, ongeëvenaarde repressiecampagne over zich heen. Bovendien werden de activiteiten van nationalistische groepen, die vanuit hun aard veel minder scrupuleus waren, kwaadwillig aan hen toegeschreven, hoewel ze niets gemeenschappelijks hadden.

Dat was het geval in Italië, Duitsland, Turkije, Griekenland en zelfs Groot-Brittannië, waar de politie zozegegd toch aan bepaalde beperkingen gehouden is. Vooral het Anarchist Black Cross (ABC), dat een legitieme spreekbuis vormde voor de anarchistische revolutionaire activisten, werd het voorwerp van aanvallen. In Milaan werd Giuseppe Pinelli, militant anarchist, exlid van het oorlogsverzet en secretaris van het Italiaanse ABC, gearresteerd na een fascistische bomaanslag in Milaan. Tijdens zijn ondervraging werd hij door het raam van het politiekantoor gesmeten.

In Duitsland, werd een uitroeingsbeleid tegen de marxistische en anarcho-marxistische Rote Armee Fraktion uitgebreid met de quasi-toelating leden van het ABC op straat neer te schieten. Onder hen Georg von Rauch en Thomas Weisbecker.

In Londen werd Stuart Christie, secretaris en medeoprichter van het ABC, gearresteerd en samen met een aantal kameraden (vrouwen en mannen) beticht van de activiteiten van de ‘Angry Brigade’. De gearresteerden vertegenwoordigden een brede waaier van de libertair-linkse beweging en legden uiteenlopende klemtonen (door de pers werden ze allemaal beschreven als anarchisten, hoewel dit label slechts op enkelen van toepassing was). De arrestaties leidden tot de langste en meest kostelijke rechtszaak in de recente juridische geschiedenis van Engeland. Vier beschuldigten werden tot tien jaar veroordeeld, vier anderen werden vrijgesproken (eerder werden zeven van de acht beschuldigten veroordeeld tot vijftien jaar elk, door een andere, notoir conservatieve rechter).

In Schotland werden zware straffen uitgedeeld aan leden van de Schotse Arbeiderspartij, een maoïstische organisatie. Deze voorbeelden zijn slechts een spectaculaire keur van de burgerlijke, sociaal-democratische en fascistische repressie tegen revolutionair, anarchistisch activisme en revolutionaire vormen van marxisme. Dergelijke vervolgingen zijn er echter nooit in geslaagd hun doelstellingen te bereiken en ze zullen daar ook nooit in slagen, omdat de idee van internationale solidariteit hand over hand uitbreiding vindt. Zelfs in Turkije, waar de meest obscene foltervormen ingezet worden tegen jonge revolutionairen, en in Spanje, waar folter en moord gemeengoed zijn, blijft de idee van arbeidersraden en de ruggeleuning daarvan door activistengroepen in volle bloei.

De strijd speelt zich niet af aan de andere kant van de aardbol. Hij wordt gevoerd in de landen die gedomineerd worden door staatskapitalisme en staatscommunisme, net als in de kapitalistische en fascistische landen. De strijd beperkt zich niet tot de ‘derde wereld’ of tot ‘onontwikkelde werelddelen’. De roep om revolutie weerklinkt over het Europese continent. Die roep zal nooit meer gesmoord worden door aanvallen van fascistten, knokploegen of geheime politie. Ze beperkt zich zelfs niet tot één revolutionaire ideologie. Het is geen samenzwering. Het is een beweging die wel eens onweerstaanbaar zou kunnen blijken.

1. niet-dogmatische vorm van autoritair communisme
2. de conservatieve vleugel die toentertijd de teugels in handen had
3. anarchistische stroming die haar wortels heeft in de Parijse opstand van '68, de situationisten legden sterk de nadruk op de onmiddellijkheid en de contextgebondenheid van de opstand
4. wet die de basis legde voor een corporatistische staat: staat waarin de vakbonden uitgeschakeld worden en het overleg beheerd wordt door de staat en de bazen

De creatieve klasse en de kennismaatschappij

Sommige mensen, vooral de ouderen onder ons, weten soms niet meer zo goed in welke tijd we leven. Alles wat vroeger zo normaal was, lijkt vandaag zo vreemd. We zitten in revolutionaire tijden: de disciplinaire maatschappij is dood en de nieuwe kennismaatschappij is zo goed als overal doorgedrongen. De oude modellen (sociale klassen, opsluitstructuren, verschillende domeinen van de samenleving naar politiek ideeëngoed, enz.) zijn gewoon niet meer van toepassing: het neoliberalisme heeft overwonnen. Kunnen we hier nog iets aan veranderen? Of moeten ook zij die vechten tegen de machtssystemen hun strategie aanpassen aan de veranderingen?

Een stukje geschiedenis: de disciplinaire maatschappij

Sinds de intrede van de industriële revolutie in de 19e eeuw zijn de westerse maatschappijen langzaam aan overgestapt van het feodalistische model naar het disciplinaire model. Het feodalistische model is grof gesproken het middeleeuwse model waarin de politieke macht geconcentreerd werd in monarchie en het geloof (de verschillende christelijke kerken). De politieke macht was voor een groot stuk een kwestie van psychologische terreur: er waren geen uitgebouwde machtsapparaten als politie of leger die de controle constant doorvoerden. Zij die niet gehoorzaamden waren relatief autonoom omdat de controle van de macht niet disciplinair was maar volgens eedafleggingen werkte. De straffen waren dan ook vooral lichamelijk en dienden om een voorbeeld te stellen voor wat er gebeurde met zij die niet trouw waren aan kerk of koning. Er was geen sprake van uitgebouwde opsluitstructuren zoals gevangenissen of psychiatrische instituten.

Onder druk van de industriële revolutie werd een bepaald deel van ‘het volk’, namelijk de burgerij sie in de grotere steden en leefden van de handel, steeds machtiger. De adel kon hier principieel niet aan meedoen omdat de adel traditioneel niet werkte, maar de veiligheid van haar leenmannen verzorgde. Werken en arbeid had trouwens in het algemeen slechts een beperkte status: je werkte om aan de vraag van je leenheer en je omgeving te voldoen en niets meer.

Verschillende burgerlijke revoluties -met als eerste de Franse en de Amerikaanse revoluties- stootten de adel van hun troon. De disciplinaire maatschappij was geboren: politie, legers, bevolkingsregisters, gevangenissen,

scholen, moderne staten zagen het daglicht. Ook het ontstaan van het moderne kapitalisme is hier te situeren. Boeren die vroeger in hun eigen onderhoud voorzagen door landbouw en thuisnijverheid werden weggeconcentreerd door grootgrondbezitters en industriële producenten en vluchtten naar de stad waar ze arbeiders werden in de fabrieken, een nieuw economisch fenomeen. Een cruciale rol bij deze veranderingen speelde de vorming van de moderne staat. Republieken of constitutionele monarchieën vervingen de absolute macht van keizers en koningen. Hun wetten en richtlijnen maakten de structurele hervorming van de maatschappij mogelijk. Alle maatschappelijke structuren waren op opsluiting gebaseerd: scholen, fabrieken, ziekenhuizen, gevangenissen of militaire kazernes waren nauwelijks te onderscheiden: ze waren allemaal gebaseerd op een constante aanwezigheid van disciplinaire controle, al is het maar omdat je fysiek en architecturaal opgesloten werd. Belangrijk is wel dat binnen die opsluiting het groepsgevoel zeer sterk kon worden omdat je constant in contact stond met dezelfde mensen die in het zelfde schuifje zaten. Dit resulteerde in het ontstaan van sociale klassen. Sociaal gezien was het een overgang van standenmaatschappij naar klassenmaatschappij, met het ontstaan van de politieke, intellectuele, burgerlijke klassen en natuurlijk de arbeidersklasse. Door de sterke collectieve gevoelens die ontstonden in deze opsluitingsstructuren kon een revolutionair verzet makkelijk ontstaan. Een belangrijke opmerking hierbij is dat deze ‘standen’ en ‘klassen’ slechts een resultaat waren van dwang en onderdrukking, waarin mensen opgesloten werden. In tegenstelling tot wat de marxistische interpretaties op de scholen ons proberen wijs te maken, waren mensen ten allen tijde in staat om dmv strijd zelf hun leven in handen proberen te nemen en uit de enge ‘standen’ en ‘klassen’ te breken.

Het socialisme en het anarchisme, maar ook het nationalisme zijn in deze tijden ontstaan. De feitelijke macht lag bij de staat en de kapitalisten en dankzij de scheiding van kerk en staat steeds minder bij de kerk, de vroegere burgerij had de macht had overgenomen van de adel. Tegen het einde van de 19e eeuw was de parlementair-democratische staat volwassen geworden en maakte van de verschillende ideologieën ‘light’ versies door er de term ‘democratisch’ aan toe te voegen. Zo scheurde een groot deel van de socialistische beweging zich af onder de noemer ‘sociaal-democraten’, richtte de kerk christen-democratische partijen op en verenigde de burgerlijke klasse zich in liberaal-democratische partijen. Ondanks het feit dat deze parlementair-democratische ideo-

logie in de meeste Europese landen domineerde op het anarchisme, het marxistisch socialisme en het nationalisme, hadden deze verschillende partijen een vrij strikt gescheiden achterban en een hele reeks instituten en organisaties die een sociaal leven organiseerden dat zich zoveel mogelijk binnen je sociale klasse afspeelde. Gewone mensen in de straat werden -afhankelijk van de sociale klasse waarin ze werden opgesloten- door de pastoor, de partijcommissarissen, enz. hun politieke voorkeur voorgespeld en hen moest je niet individueel aanspreken en overtuigen, enkel hun leiders waren van belang.

Postmodernisme en burgerlijke samenleving

Na de 2e wereldoorlog waren de totalitaire ideologieën (fascisme, marxistisch communisme) die de eerste helft van de 20e eeuw hun opgang hadden gemaakt in de disciplinaire maatschappijen, failliet. Tegelijkertijd had de parlementair-democratische ‘bijsturing’ van het kapitalisme zijn effect op de samenleving: door van zichzelf ‘light’ versies te laten maken hadden alle ideologieën hun eigen ondergang al getekend en hun trouw aan de burgerlijke samenleving gezworen. Onder invloed hiervan werden de westerse maatschappijen steeds burgerlijker: de onderscheiden in sociale klassen werden steeds kleiner en iedereen werd ‘burger’. In de jaren ‘50, ‘60 en ‘70 maakten de burgerrechtenbewegingen hun opgang: de ideologische aanvaarding van het liberalisme was kwasie totaal en zelfs niet langer uitgesproken: linkse politieke bewegingen gingen zich focussen op de rechten van het individu ipv op de revolutionaire collectieve bevrijding.

De filosofische stroming die het einde van het modernisme (en dus het disciplinaire maatschappijmodel) predikte zorgde voor een culturele revolutie: nieuwe subculturen ontstonden en niemand geloofde nog in de ‘grote verhalen’ van weleer. Het postmodernisme (letterlijk: na het moderne) drong door tot in de diepste krochten van de samenleving, tot zelfs in Erps-Kwerps hippie’s en punkers rondliepen. De politieke zuilen verloren langzaam aan hun achterban en jonge mensen werden niet langer een identiteit opgedrongen door hun sociale klasse, maar konden hun eigen weg zoeken in de veelheid aan nieuwe subculturen. Dat deze subculturen voor een groot stuk gemaakt of gekraakt werden door het kapitalisme, drong echter slechts tot weinigen door. De politieke barometer van een maatschappij werd de culturele expressie hiervan in films, muziek en lifestyle bladen. De nieuwe profeten waren Hollywood, de grote platenmaatschappijen en popsterren zoals Elvis Presley, Bob Dylan, Johnny Lennon, Sid Vicious, Madonna of Kurt Cobain. Het Spektakel was geboren.

Overgang naar een nieuw maatschappijmodel

Vooral in de jaren ‘80 werd er met angstige ogen vooruitgekeken naar wat komen zou: “no future” was het credo van een hele generatie die de sociale structuren langzaam aan zag afgebroken worden en de ultieme vervreemding zag opdoemen aan de horizon. Cultureel werd dit geuit in science fiction waarin robots de samenleving overnamen of muziek die de eenzaamheid beschreef van wezens die elk sociaal contact ontbraken. De angst van de jaren ‘80 werd omgezet in de aanvaarding van de jaren ‘90. Techno muziek of CD-titels als ‘OK Com-

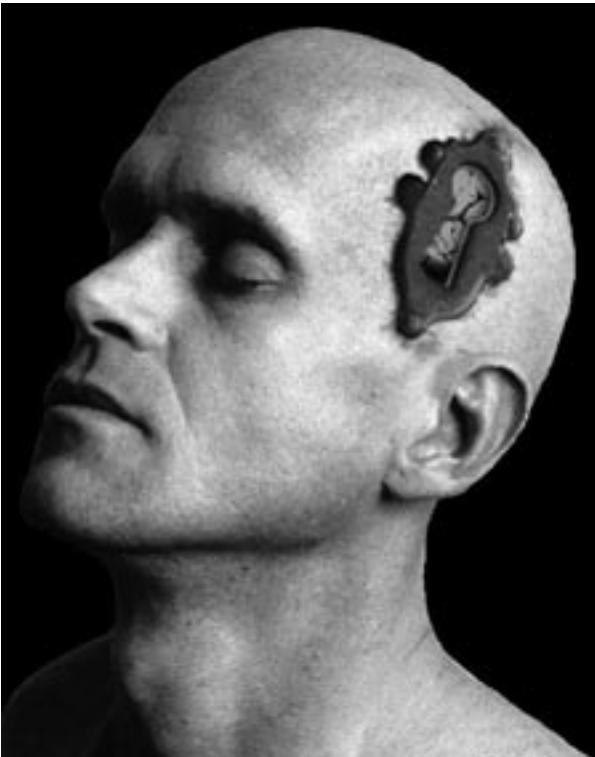
puter’ symboliseerden deze aanvaarding van de vervreemding en de nieuwe maatschappij die zou komen. Flexibiliteit, interactiviteit, en creativiteit werden de nieuwe sleutelwoorden. De opkomst van de informatietechnologie in de burgerlijke samenleving speelde hier een grote rol in. Het internet veroorzaakte een nieuwe culturele revolutie die de finale doodsteek gaf aan de disciplinaire maatschappij: vanaf nu werden sociale relatie’s niet alleen maar overgenomen door kapitalistische cultuur, maar zelfs niet meer rechtstreeks bepaald tussen mensen! Kinderen die aan e-learning doen, mensen die thuiswerken via internet en gevangenen die met een digitale polsband thuis hun detentie mogen uitzitten, camera’s die je constant in het oog houden,... Ze vervangen of veranderen de oude opsluitstructuren fundamenteel.

Tegenwoordig spreekt men van ‘de creatieve klasse’ die de toekomst zou worden: zij die de digitale taal spreken en de kennis van de machines hebben. Zij zijn ingesloten in het systeem en worden steeds meer fysiek gescheiden van diegenen die uitgesloten worden door dit systeem. Het woord ‘klasse’ is in deze zelfs een beetje uit de tijd: de verschillende sociale lagen worden al lang niet meer gestuurd in allerlei ‘klassen’, maar bestaan uit geatomiseerde² individuen die grof gesproken ofwel in, ofwel uit het systeem gesloten zijn.

Kennismaatschappij en sociale/politieke toekomst

Misschien begin je na het lezen van heel deze tekst je af te vragen wat nu het belang is van deze geschiedenis. Het antwoord ligt -zoals bij alle vragen naar het belang van geschiedschrijving- in het analyseren van de situatie vandaag. Dat marxisten marginaal geworden zijn heeft veel te maken met hun dogmatische economische analyses die doen alsof we nog in de 19e eeuw leven. Anarchisten hebben de sprong beter gemaakt maar zijn ook beet genomen door de focus op de liberale individuele vrijheid, wat het anarchisme voor een groot stuk tot een subcultureel lifestyle gebeuren heeft gemaakt voor jongeren die hun weg zoeken.

Opmerkelijk is wel dat het nationalisme een ongekende opmars kon maken binnen deze ontwikkelingen. Het lijkt wel alsof het Vlaamsch Behang de enige politieke stroming is die tegen het veralgemeende (neo)liberalisme ingaat en er dan ook in slaagt om veel mensen aan te trekken die zodanig vervreemd zijn dat ze teruggrijpen op reactionaire modellen. Dit heeft waarschijnlijk veel te maken met het feit dat wie het moeilijk heeft met de huidige geatomiseerde [> p.10](#)

De sluier van de democratie

Het debat over de sluier komt regelmatig weer eens bovendrijven. In frankrijk zorgde de sluier vorig jaar nog voor een discussie, een “wereldlijke republiek” waardig. In België zorgt de hete adem van het blok ervoor dat er in alle hevigheid warm en koud tegelijk geblazen wordt. Een aantal VLD-coryfeeën maakten door middel van karikaturale oneliners duidelijk dat er binnen de democratie nog een zee van ruimte is rechts van het salonfähige blok; van islamofobie tot vlaamschfetisjisme.

Andere opmerkelijke spelers in deze zijn de tientallen autoritaire kleine linkse groeperingen die in het opwakkerende islamisme een bondgenoot zien in hun anti-imperialistische strijd tegen de almachtige verenigde staten en haar vazal Israël (of was het omgekeerd?). Wonderbaarlijk hoe deze aanhangers van regimes die tot de verbeelding spreken, maar dan wel van een duidelijk morbide karakter, met eender wie in het bed kruipen in de hoop zich zo spoedig mogelijk te kunnen vermenigvuldigen. Eens ze bij machte zijn om zelf met ijzeren hand over het huishouden te regeren, kieperen ze op totalitaire wijze en sans gêne hun oude vrijersters één voor één het bed uit. U zei toch dat het een oude gezelschap betrof? Neen, nooit gekend, nooit van gehoord, u vergist zich wellicht van persoon. Bent u zeker dat die naam zo geschreven wordt?

Vooralsnog viert de cultuurrelativisme en het antisemitisme hoogtij bij onze kameraden marxisten van de vijftiende internationale. Dat laatste is niet nieuw, maar cultuurrelativisme en het reëel bestaande staatskapitalisme of kommunisme...

Het doet me een beetje denken aan die trotten en pvda'ers die jaarlijks aan het gesloten centrum van Vottem staan. Hier en nu voor de vluchtelingen, ginder en toen aan de kant van hun leiders die honderden mensen die het systeem probeerden te ontvluchten de dood injoegen. De rode morgen is in het diepst van hun dromen een kopie van ginder en toen en staat mijlenver van de lippendienst van hier en nu. Het is nooit slecht om één en ander in het achterhoofd te houden. Dit gezegd zijnde, kunnen we misschien terug over gaan naar de orde van de dag, voor we van een partijpolitieke mug een olifant maken. Wie kan er zich trouwens nog de laatste noemenswaardige steek van links herinneren? Als we het over revolutionaire agitatie hebben, dan is hun activiteitsgraad nog nauwelijks groter dan deze van de fossielen die ze meesleuren in hun rode boekjes. Neemt niet weg dat tal van dwalende jongeren via allerlei sociale fora en onder aanvoeren van hippe kaviaarmarxisten mee gaan drijven op de golven van een vrij inhoudsloos anti-americanisme en een vulgair antisemitisme.

De echte stekers, die worden reeds enige tijd toegediend door extreem-rechts. De uitwerkingen van het vaccin van de ‘democratische partijen’ zijn daarenboven steeds meer op deze van de bruine pest zelf gaan lijken. Mij kan de sluier letterlijk gestolen worden, net als de staat die haar wil verbieden, met moeite tolereert of oplegt. In welke taal men boeddha ook aanbidt, in welke cultuur hij ook ingebed zit, welke kleur zijn aanhangersters ook hebben,... noch god, noch heerser blijft mijn motto. De sluier is net als eender welk ander religieus symbool een symbool van onderwerping en onderdrukking. Meer nuance behoeft dat niet. Tenzij dan misschien dat we in een wereld leven die hoofdzakelijk draait op onderdrukking, uitbuiting en uitsluiting. Het feit dat rijke stinkers betalen om met reclame van Von Dutch rond te lopen en anderen intussen voor een slavenloon nog een paar Nikes in elkaar steken, mag echter geen sluier werpen over andere vormen van dagelijkse terreur.

Waar bij de ene al het kwade te herleiden is tot een monolithisch neoliberal kapitalistisch meerarmig monster dat zijn tentakels over de wereld spreidt, onderhoudt de andere de massa met spookverhalen over een alles overwoekerende islam. Zo vroeg De Man van het blok zich luidop af of de islam wel verenigbaar is met de democratie. Zoals steeds bij het blok, gaf hij ook meteen zelf het antwoord en het vonnis luidt onherroepelijk neen. Een aantal blokkers hebben zich vervolgens in wat bochten gewrongen om hetzelfde te zeggen, maar met andere woorden. Journalisten schreeuwden moord en brand en gingen het vuurtje als behoeders van de democratie weer eens zelf blussen. Racisme was het verdict! Het centrum voor racismebestrijding van haar kant wacht nog even af en is niet zinnens om een nieuw proces aan te spannen. Wat gaan ze dan doen? Directe actie voeren misschien? Intussen blijven Vottem, Steenokkerzeel, het structureel racisme op de verschillende markten,... buiten beeld.

Veel in beeld, maar steeds buiten schot in deze zijn de architecten van het huidige racistische beleid. Rood, geel, groen, blauw, oranje,... allemaal werken ze mee aan de uitbouw van ‘onze democratie’. Allemaal hebben ze wel eens het spookbeeld van een overrompelende islam voorgehouden en pleiten ze voor de bescherming van ‘onze democratie’, ‘onze’ westerse waarden,... Er valt heel wat aan te merken op het islamisme, maar dat zegt nog niets over islam en democratie. De islam lijkt mij –in het rijtje van de grote- alvast één van de minst hiërarchisch georganiseerde religies. Wellicht één van de belangrijkste redenen voor het partijpolitieke regenboogfront om voor een duidelijke ‘vertegenwoordiging’ te pleiten en een ‘democratische’ structuur op te leggen. Of je nu in een stembokje staat voor de moslimexecutieve of voor het parlement, de democratische organisatievorm is gewoon de meer subtiele burgerlijke variant van de Stasi; de onderdanen worden geïsoleerd, het verzet in de kiem gesmoord, gekanaliseerd en gerecupereerd. Democratisch gestructureerd staat netjes. Zoals ik al stelde, laten voorgaande bedenkingen over de aard van het beestje mij echter koud, ik lust het religieuze beest –hoe die ook gebekt is of van welke pluimage dan ook- gewoon niet.

Eenzelfde aversie broedt in mij tegenover ‘onze democratie’, ‘onze cultuur’. Waar zijn uw, mijn en onze belangen in het valse wij/zij-debat? Wat geeft het of het nu een blokker, een Dewael of een Vogels is, die zich verschuilt achter de sluier van de democratie? Als er één sluier dringend moet vallen, dan is het deze wel. Gelijkheid en parlementaire democratie verhouden zich immers tot elkaar, zoals de freedom of speech zich verhoudt tot het totalitarisme. Dat net het blok –als meest totalitaire partij in het partijpolitieke halffrond- zowat al ‘onze vrijheden’ weet te claimen en verkocht krijgt, zegt niet alleen veel over de diepgang van ‘onze democratie’, maar ook over ‘onze cultuur’. Laat ons de parlementaire democratie gauw naar de prullenmand verwijzen, gevolgd door de cultuur. Dan kunnen we het misschien eindelijk eens echt over de gelijkheid tussen man en vrouw gaan hebben en over UW, MIJN en ONZE waarden. Want daar was het de heren en dames politici van de ‘democratische fracties’ en de man van het blok toch om te doen... Of zou hun discours dan toch gesluierd zijn en andere meesters dienen?

-- AMP

AMP komt graag langs om uw volkskeuken, axes, thema-avonden,... te kruiden met een pittige ongezoeten mening. Interesse? Geef een seintje aan De Nar!

<p.9 maatschappij vaak enkel nog kan teruggrijpen op oude totalitaire modellen, waarbij dat van de arbeidersstaat blijkbaar veel meer passé is dan dat van de volksstaat. Het kapitalisme heeft zich namelijk geherstructureerd naar de maatschappelijke ontwikkelingen, waardoor de identiteit van ‘Arbeider’ nog moeilijk kan verkocht worden aan de uitgesloten, maar die van ‘Vlaming’ des te meer. Dit nationalisme, dat zich groten-deels baseert op een achterban van veelal uitgesloten (blanke) mensen komt natuurlijk regelrecht in botsing met de neoliberale democratische mainstream ideologie die zich baseert op een achterban van ingesloten burgers. De laatste jaren lijkt het er echter op dat deze twee steeds beter samengaan en compromissen worden langs beide kanten gesloten.

Anarchisme en kenniseconomie

In de eerste plaats moeten we onze analyses aanpassen. Het anarchosyndicalisme, dat een aantal economische analyses deelt met het marxisme, is op sterven na dood en gelukkig maar. Nieuwe anti-kapitalistische strategieën bleven na de neergang van het populaire anarchosyndicalisme echter uit en het wordt hoog tijd dat er wordt gewerkt aan nieuwe strategieën. De tijden zijn aan een ongezien tempo aan het veranderen en het neoliberalisme lijkt op steeds meer verzet te stoten. We kunnen niet langer toezien hoe het vooral de rechts-extremisten zijn die hiervan profiteren! Als we het goed aanpakken maakt het anarchisme een goede kans om terug een grote sociale beweging te worden, want buiten extreem-rechts zijn we het enige alternatief voor het groeiende aantal mensen dat hun geloof aan het verliezen is in het parlementair-democratische systeem. Zaken zoals netwerkvakbonden (vakbonden niet gebaseerd op de werkvloer, maar op netwerken van mensen met een gedeelde sociale/politieke revolutie) zijn een goede start.

Ook de kraakbeweging moet zich realiseren dat de gecreëerde vrijplaatsen perfect kunnen passen in het kapitalisme als een hip cultureel alternatief als er geen sociale strijd ontwikkeld wordt, hiervoor is een blik bij onze noorderburen genoeg om te zien tot wat deze repressieve tolerantie kan leiden³. Moeilijker is echter het ontwikkelen van een dynamiek als anarchistische beweging en de vraag wat te doen met de nieuwe informatietechnologieën die de vervreemding voeden. Uit de ketens van de subcultuur breken is één ding, maar mensen een inspiratie geven tot collectieve revolutie vraagt meer energie. We zullen maar doen wat anarchistenes altijd al gedaan hebben: de propaganda van de daad. Gericht kraken met mensen die zonder dak vallen, onze destructieve aandacht richten op de gesloten centra en andere gevangenschappen, luid uitroepen dat we moeten revolteren tegen dit systeem!

-- Roos&Zwart

1. constitutionele monarchie: een staatsvorm waarbij het koningshuis slechts een symbolische rol speelt, en de grondwet (constitutie) de voornaamste machtsbasis is
2. atomisering: het maken van mensen tot ‘atomen’: gedwongen individualisering die de het individu geen vrijheid brengt (zoals in individualisme), maar opsluit in zichzelf, alle contacten met anderen breekt.
3. zie de bloei van new-age panden, het idee van ‘zelfwerkzaamheid’ die de alternatieve ‘way of life’ inpast in het productivisme, gekraakte panden waar geen strijd meer ontwikkeld wordt, maar onderdeel gaan uitmaken van het ‘alternatieve’ toerisme (zie Amsterdam)

Open vergadering: Gents Autonoom Centrum

Zondag 10 april Aanvang: 14 uur
Alcahel, Gasmeterlaan 106, 9000 Gent

Het huidige concept van het Gents Autonoom Centrum (GAC) blijkt niet echt goed te werken. Dit betekent echter niet dat we de mogelijkheden van het pand (Alcahel) niet verder willen benutten. Daarom voelen we de noodzaak om een open vergadering te organiseren op zondag 10 april. Als er veel enthousiaste men-

sen aanwezig blijken te zijn, kunnen we samen een nieuwe toekomst voor het Gents Autonoom Centrum uitstippelen. Ook willen we beslissen wat er met het reeds bijeengespaarde benefietgeld moet gebeuren.

We hopen jullie dus massaal aanwezig te zien op zondag 10 april in Alcahel, Gasmeterlaan 106, Gent voor een robbertje discussiëren over waar een Gents Autonoom Centrum nu juist voor moet staan.

BENEFIET- VOETBALTOERNOOI

'MEMORIAL MARIJN'

Op zaterdag 12 maart sloegen Food not Bombs!-Leuven, De Nar en het Sociaal Centrum Leuven de handen in elkaar voor de organisatie van het eerste benefietvoetbaltoernooi 'Memorial Marijn'.

Zes teams van vijf spelers verschenen afgetraind aan de aftrap en maakten van deze eerste editie al meteen een waar succes. De meeste spelers hadden ondanks hun voortreffelijke konditie minder moeite met het naar binnen spelen van de broodjes, dan met het in de goal werken van de bal. Uw verslaggever ter plaatse kon geen ongeregelheden waarnemen (en zal het dus maar kort houden) en noteerde volgende stand (in willekeurige volgorde): 1. de fun, 2. de medewerkersters, 3. de deelnemersters, 4. de fairplay, 5. de toeschouwersters en 6. de vraag naar meer.

Waar dat verder nog goed voor is? Voor 62 plEuro benefiet voor het noodlijdende De Nar en als aftrap voor een tweede editie.

-- AMP

8-9-10 APRIL 2005

DAYS OF DISSSENT

STOP DE G8 TOP

VOORBEREIDINGS-WEEKEND

VRIJDAG:

(open 18u / start 20u)

-Introductie tot Dissent!, People's Global Action, affiniteitsgroepen, de G8,...

-Video's & Bar

ZATERDAG: (start 10u)

-Workshops, informatie en discussie over: affiniteitsgroepen, Schots rechtssysteem, axiëmogelijkheden, blokkadetraining,...

-S'avonds: FIESTA!

ZONDAG: (start 10u)

-Practische informatie over Schotland en goedkope transportmogelijkheden
-Tijd voor affiniteitsgroepen om samen te zitten en plannen te smeden...
-Afsluiters

ZATERDAG + ZONDAG = VOLXKEUKEN

@ OUD GOUVERNEURSHUIS

KON. ELISABETHLEI 26. 2018 A'PEN

[AAN KONING ALBERT PARK / TRAM 2]

www.stopg8.be
stopg8@gmail.com

GELIEVE VOORAF
PER E-MAIL TE
"RESERVEREN"
EN HUIDIEREN
THUIS TE LATEN
EN SLAAPGERIEF
NEE TE NEMEN
KINDEROPVANG
MOGELIJK OP
VERZOEK

Pombo aan Xosé

Aan Xosé in Herinnering...

Op 2 januari 2005 stierf Xosé Tarrío... Ondanks zijn dood wilden de autoriteiten het lichaam van Xosé niet overhandigen aan zijn familie, men moest aanklachten indienen om te bereiken dat ze zijn lichaam vrijgaven... Bovenop zijn gezondheid, vrijheid en leven, was Xosé ook zijn dood en zijn lichaam verschuldigd aan de Staat...

Nooit zullen ze hem vergeven dat hij het boek *Huye, hombre, huye* schreef, want in dit boek worden namen en data-plaatsen gegeven van de folteringen en folteraars. Er wordt een gezicht en eigennamen gegeven aan de rebellen en de opstandenen... Er wordt een stem gegeven aan het niet-gebeurde en de niets betekenen... Met millimetrische precisie worden de ingewanden en mechanieken van het Beest-Gevangenis er in beschreven... Een getuigenis vol gevoelens, emoties, gedachten en gebeurtenissen waarvoor hij het geduld en de moed had om die bijeen te brengen en te publiceren... Een boek dat velen de ogen heeft geopend en bij anderen het doek heeft verwijderd... Een boek dat die symbolisering van "Justitie", als een vrouw met weegschaal en een doek voor de ogen, heeft ontbloot..., in realiteit een prostitué die het doet voor het geld, zonder scrupules, met wie maar wil, want ja... Een boek dat een hedendaags "Ik beschuldig" is; een wij beschuldigen, een wij zeggen en wij praten: alles wat wordt verduisterd, wordt opgesloten, wordt verzwegen, verdraaid, ontkend...

Ja, Xosé... de pooiers van deze Dame met weegschaal, blinddoek en zwaard hebben je niet vergeven dat je zei dat zij in realiteit een geëxploiteerde prostitué is die het voor geld of voor macht doet!... Wij weten allemaal dat deze "mevrouw" de belangen dient van de machtingen, hoe smerig en crimineel die ook zijn, of precies daarom... ¡De Justitie!! Het is nogal wat hé, Xosé?! (...)

Toen je na zovele jaren buiten kwam in "vrijheid", dacht je, misschien, dat degenen die zoals jij dachten en wisten, zoals jij moesten handelen zoals je denkt...

Maar het ik, het jij, het wij en het jullie is veel complexer en moeilijker samen te voegen en te coördineren in de praktijk dan in de theorie, in het individu dan in het collectieve. Het is een samenvallen van Tijd-Omstandigheden...

Ze zeggen dat hij die hoopt-wanhoopt... en jij kwam buiten vol van hoop en wanhoop, van dromen, van nachtmerries, van projecten, van illusies en desillusies... Uiteindelijk viel de "kleurrijke wereld" uiteen in je handen en daarmee de hoop, de dromen, projecten en illusies... en je sloot je op in jezelf: alleen met je eenzaamheden, herinneringen, en ontgoochelingen... Wanhopig en alleen... we lieten je allen alleen, Xosé...

Het is onmogelijk mee te delen (in) wat men niet zelf heeft geleefd en gevoeld... men kan het individuele niet socialiseren, zoals men ook niet kan leren wat men niet kan zien of beleven in de eerste persoon.

Kwatongen vertelden me dat je toevlucht zocht in alcohol en drugs... Anderen vluchten in de lafheid en de angst, in conformisme en gepraat, dus als jij vluchtte na dat alles, wie kan daar kritiek op geven???

Ik weet wat je doormaakte, maar vooral waarom en voor wie... het heet eenzaamheid, angst, incommunicatie, twijfels... Een vlucht naar binnen, naar het diepste, naar voren... Een "collateraal" effect van de gevangenis, van de folteringen en de onmacht...

Maar we zijn allen voortvluchtigen, Xosé, alleen weet de meerderheid het niet of ze weet niet waarvoor of waarom ze vlucht... Voortvluchtigen van de vrijheid, van het leven, van de compromissen...

Paradoxaal genoeg slagen wij die in de gevangenis zaten erin, met onze passen, met onze geest, te vluchten in ons eigen diepste en vrije ik in het domein van de Ideeën, Passies en Verlangens... precies om de muren, gevangenen en bewakers niet te voelen-beleven ontsprong in ons een nieuwe wereld...

Niemand had ons gezegd dat achter de muren nog meer muren zijn, meer gevangenen en meer bewakers... Niets wees ons erop dat alles welbeschouwd de vrijheid zich niet aan de ene of de andere zijde van de muur bevond, maar in ons binnenste, in ons zelf... Zoals ook niemand ons ervan kon overtuigen dat de vlucht meervoudig en permanent is; dat het niet volstaat over een muur te springen want er is een andere en nog een andere en nog een andere...

Ja, Xosé, het gaat er niet om over de muren te springen maar om ze neer te halen... het gaat er niet om te vluchten (in welke vorm dan ook) maar om de pijnen en de vreugdes te bevechten en te delen...

Maar elk proces heeft zijn tijd; zijn inspanningen, zijn tranen en glimlachen, zijn stagnaties en vorderingen...

Dank u Xosé om ons geleerd te hebben wat voor iets "Justitie" is en de "Gevangenis" om het doek te hebben afgetrokken van een aantal en de ogen te hebben geopend van anderen...

Dank u om mijn vriend te zijn geweest en voor alles wat ik je nooit met woorden zal kunnen zeggen... daarom zal ik het je blijven tonen met de daden.

Dood aan de Staat en Leve de Anarchie!

-- Gabriel Pombo da Silva
Gevangenis van Aachen - 20 februari 2005

Solidariteit met de gevangen die strijden!

vertaling:
ABC Gent, PB 40 - 9000 Gent 2
abc_gent@yahoo.com
http://geocities.com/abc_gent
001-3364945-91

AnarGENDA

STUUR TIJDIG JE ACTIVITEITEN DOOR! BIJ VOORKEUR VIA E-MAIL NAAR AGENDA@DENAR.BE

ANTWERPEN		
kafee Den Hopsack	1ste vier dagen v/d maand zaterdag 9 april	Infotheek - 21.00 tot 23.00 Info-activiteit over ecologie en globalisatie - 16.00; om 18.00 maaltijd voor 2 pleuro
het Badhuis	elke maandag	Volxkeuken - vanaf 19.00; vrije bijdrage
Anarchistisch Buurthuis 't Kievitje	elke dinsdag elke dinsdag en donderdag elke vrijdag	A-Infos - infoavonden over en geïnspireerd door anarchisme en sociaal verzet; 19.00 Weggeefwinkel - dinsdag van 18.30 tot 20.00u; donderdag van 14.00 tot 18.00. Aanbellen! Café Insurgente - solidariteitscafe (opbrengst gaat naar anarchistische strijd), vanaf 20.00 (Opening op 15 april !)
CC Berchem	woensdag 13 april	Feministisch Café Poppesnor - “Armoede, iets vrouwelijks?” - aanvang 20.00 stipt
	8-9-10 april	Days of Dissent - voorbereidingsweekend van het Dissent! netwerk (radicaal anti-autoritair netwerk tegen de G8) - Zie ook p.11 - e-mail: stopg8@gmail.com - site: www.stopg8.be
Vlijtstraat 52, Berchem	zondag, om de 2 weken	Volxkeuken - vrije bijdrage - (deze maand: 3 en 17 april)

BRUGGE		
Kazernevest 67	zondag 3 april	Infotheek - 14.00 tot 17.00
zaal Effeta (Polderstraat, Sint-Kruis)	zaterdag 9 april	Brugsche Met'n Fest - vanaf 13.00; inkom 5 pleuro Performances, infostands, optredens met o.a. ABYSS (rock), WRONG'EM BOYO (Klezmer/ska), I WITNESS (trash-metal), WOST (folk/gipsy), KOENTEKRAAFS (anarchofolk) & LA MESCLA (hiphop); afterparty met SIMONITE (Ska), BASH'N BASS CREW (Digital HC/ D&B) & ACETIC (Psychedelic Trance)
	zaterdag 16 april	Bomspotting XL - voor Brugge: verzamelen om 9u30 aan Bargehuis (Bargeweg 2 Brugge), tickets verkrijgbaar in café de Snuffel (Ezelstraat) en in Kazernevest 67.

KORTRIJK, IEPER & OMSTREKEN		
Vort'n Vis	zaterdag 23 april	Raise Your Fist *2 - 20.00 - USUAL SUSPECTS, FAR TOO CLOSE, END OF ERNIE, maybe one more... 4 pleuro

GENT		
AC 't Assez	elke maandag 4 dagen per week elke woensdag elke vrijdag	Infomania - info-avonden om 20.00 Gratis LINUX/internet atelier dinsdag/donderdag van 20.00 tot 22.00; woensdag/zaterdag van 14.00 tot 17.00 Volxkeuken - vanaf 20.00 Resto Resto - met soep en dagschotel - 18.00 Algerijns/Nigeriaans Café - 21.00, Café door Nigeriaanse/Algerijnse vluchtelingen om andere vluchtelingen te ondersteunen
Annonciadenstraat 16	elke woensdag en zaterdag	Anarchistische Infotheek - alternatieve en gratis bibliotheek van boeken, tijdschriften, brochures, affiches, video's, dossiers,...
De 3 Charels	elke dinsdag	Volxcafé - 17.00
Palinghuizen	elke donderdag	Volxkeuken - 20.00
L'Enfant Terrible	elke dinsdag	100% Plantaardige Buurtkeuken - 19.00 tot 21.00
Oude Brandweerkazerne Muiden	elke woensdag	Volxkeuken - 20.00
Ivago	elke zondag	Volxkeuken - 20.00
Gents Autonoom Centrum	elke maandag elke maandag & woensdag elke woensdag zondag 10 april woensdag 13 april	Alcahelcafé - vanaf 20.00 Weggeefwinkel (spullen altijd welkom) - 13.00 - 17.00 Volxkeuken - 18.00; alcohol- en rookvrij tot 20.00 Open vergadering GAC - 14.00; zie ook p.10 Chaos Days XXIV - Benefiet voor Anarchistische Infotheek (3 pleuro)

BRUSSEL		
Rue de Dublin 22, Ixelles	elke dinsdag	open vergadering van CRER (Coördination contre les Rafles, les Expulsions et pour la Régularisation) - vanaf 18.30
	elke zondag	Passe Muraille - Radio-uitzending Radio Air Libre op 87.7FM om 18.00

LEUVEN		
Villa Squattus Dei	elke woensdag maandag 4 april zaterdag 9 april zondag 10 april	Volxkeuken + aansluitend workshop/film/discussie Meehelpen 100% plantaardig koken vanaf 14.00 - eten vanaf 18.00 - vrije bijdrage Filmkaffeest - film: 'La Haine' om 19.00 Optredens - OI POLLOI, MILL AH-UILE RUD, COMATOSE - 19.00; inkom richtprijs 4 pleuro Optredens - VARUKERS, USUAL SUSPECTS

Tijdens alle activiteiten in Squattus Dei: Info-Teek: een bibliotheek met boeken en tijdschriften over anarchisme, kraken, feminisme, dierenbevrijding, anti-fascisme...

HASSELT		
De 7 Dwergen	elke woensdag	Veganistische Volxkeuken - 18.00 Kafee van Babel - 20.00

MONS		
Mundaneum (Rue de Nimy 76, Mons)	tot 12 juni	Exposition L'anarchisme à la Une - Tentoonstelling over het anarchisme door de eeuwen heen aan de hand van teksten, kunstwerken, affiches,... Van dinsdag tot zondag van 12u tot 18u. (2,5 pleuro; reductietarief 1 pleuro)

AACHEN		
Proces tegen de 4 van Aken - 1, 7, 13, 20, 22, 27 en 29 april; 4 mei - website http://www.escapeintorebellion.info/ - zie ook p.1-2		

TILBURG		
Centraal Station Tilburg	woensdag 13 april	Stop de Vivisectie-industrie demonstratie - 13.00 - Meer info op de Alternatieve Boekenbeurs (19 maart Gent) of op www.stopdevivisectieindustrie.org

GENT: A.C. Assez : Sparrestraat 1A, 9000 Gent (wijk Brugse Poort) -- Brugse Poort : Hulstboomstraat 71, Brugse Poort -- Palinghuizen : Palinghuizen 144, 9000 Gent (bij Westerbegraafplaats) -- Ivago : Staaksenstraat, 9000 Gent -- Anarchist Black Cross Gent : PB 40, 9000 Gent 2, België; abc_gent@yahoo.com ; http://www.geocities.com/abc_gent/ ; rek. 001-3364945-91 -- De 3 Charels : Leiekaai 318, 9000 Gent -- Vluchtelingen Aktie Komitee - VAK: Sint-Pietersnieuwstraat 45, 9000 Gent; tel 0485/20 33 26, fax 09/264 35 7; info@vluchteling.be , www.vluchteling.be -- Infotheek : Annonciadenstraat 16, 9000 Gent; www.anarchie.be/infotheek -- L'enfant Terrible : Wispelbergstraat 3 -- ANTWERPEN: kafee Den Hopsack : Grote Pieterpotstraat 24, 2000 Antwerpen -- Het Badhuis : Burchtgracht 14, 2000 Antwerpen -- Anarchistisch Buurthuis 't Kievitje : Ploegstraat 26, 2000 Antwerpen -- Feministisch Café Poppesnor / CC Berchem : Driekoningenstraat 126, 2600 Berchem -- Anarchist Black Cross A'pen : abc-antwerp@linuxmail.org -- BRUSSEL: Universele Ambassade : F. Rooseveltlaan 66, 1050 Brussel; info@universal-embassy.be ; www.universal-embassy.be -- BRUGGE: De Zandberg : Daverlopark, Assebroek -- Uitgezonderd -- Lappersfront : Kazernevest 67, 8000 Brugge; 0495/49 90 47; www.uitgezonderd.tk -- LEUVEN: Villa Squattus Dei : Schapenstraat 29, 3000 Leuven; sociaalcentrum@hotmail.com ; p/a PB 80, 3000 leuven 3; 0484/900 377 -- Pumpkin Lberation Front & Food Not Bombs Leuven : contact via sociaalcentrum@hotmail.com -- LUIK: Le Chemin Vert : Rue du Méry 20, 4000 Liège -- Casa Nicaragua : Rue Pierreuse 23, 4000 Liège; 04/3773219; info@casanica.org ; www.casanica.org -- Squat Le Tapsala : Rue de Armuriers 31, Luik -- HASSELT: De 7 Dwergen : Koningin Astridlaan 68, Hasselt (tegenover station) -- IEPER: Vort'n Vis : Sint-jacobsstraat 3, Ieper -- GEEL: Acting Open Minds (AOM) actie- en discussiegroep: Diestseweg 134, 2440 Geel; aom@respecttheplanet.com -- Andere: Feministisch anarchistische madammen: http://home.tiscali.be/famweb -- Think Pink : http://www.thinkpink.be.tf -- Kokkerellen : www.anarchie.be/kokkerellen ; 0472/43 18 47 -- Zwart en Rood vzw mailorder : zwartenrood@anarchie.be ; www.anarchie.be/zwartenrood -- Websites: www.anarchie.be : portaalsite anarchistische groepen ; www.spunk.org : online bibliotheek en archief ; flag.blackened.net : internationale portaalsite ; www.infoshop.org : gigantische internationale portaalsite		
---	--	--

DE NAR

OPGELET - NIEUW ADRES:
p/a Patriottenstraat 27 - 2600 Berchem

rek. **068-2050689-39**
tel. **0475/227 365**
e-mail info@denar.be
web <http://www.denar.be>

Deadlines en verschijning

De uiterste inzenddatum voor inhoudelijke stukken is telkens de 15de van de maand die de publikatie voorafgaat. De Nar ligt dan in de eerste week van de maand bij de verdeelpunten of in je bus. Stukken krijgen we het liefst elektronisch aangeleverd, maar op papier in de postbus kan ook.

Distributienetwerk in opbouw!

Ken je mogelijke verdeelpunten of wil je De Nar mee uitdelen op betogingen, in je vriendenkring, culturele centra, cafés, doplokalen, buurthuizen of publieke toiletten, help ons dan bij het verdelen van onze net verachtvoudigde oplage. Je hulp is broodnodig en je verdient er een standbeeld mede op een pleintje naar keuze - na de revolutie welteverstaan :)

Verzending en verdeling

Dankzij donaties is De Nar gratis. Je kunt haar oppikken op een van de ruim 120 verdeelpunten (zie www.denar.be). Is er nog geen verdeelpunt in je buurt, contacteer ons. Wil je haar thuisgestuurd krijgen, dan rekenen we je verzendkosten aan: één euro per zending voor 1 ex. Voor meerdere Narren, vind je hieronder de prijzen per jaar (11 of 12 nummers):

1 Nar: België 12euro; Europa 18 euro
2-3 Narren: België 18 euro; Europa 24 euro
4-9 Narren: België 24 euro; Europa 48 euro

Prijzen kunnen veranderen als De Nar dikker of de port duurder wordt.

Betaal het overeenkomstige bedrag op **rek. n° 068-2050689-39 (IBAN: BE13 0682 0506 8939, BIC: GKCCBEBB)**. Vermeld hoeveel ex. je wil. Je krijgt dan een portkrediet dat bij elke verzending daalt.

Je type abo en het resterende bedrag kun je controleren op je verzendetiket: linksboven vind je de betaaldatum en daarna je krediet (vb 12/03 5 betekent dat je betaalde in dec. 2003 en nog 5 euro overhebt, staat er 0 dan moet je bijbetalen om je Nar nog te krijgen).

Geef je meer dan de bedragen uit de tabel, dan beschouwen we dat stuk als een gift (bedankt!); op je etiket verschijnt dan het (lagere) bedrag uit de tabel.

Ben je iemand die banken haat (een gevoel dat we voluit delen), kies dan voor een vaste maandelijks opdracht van minimaal 1 euro: één keer gaan en nooit meer...

Is je adres anders dan dit van de rekening: vermelden!

Of beter nog: steek één briefje op de bus met een flinke financiële aderlating richting De Nar - **p/a Patriottenstraat 27 - 2600 Berchem** - waarvoor dank!